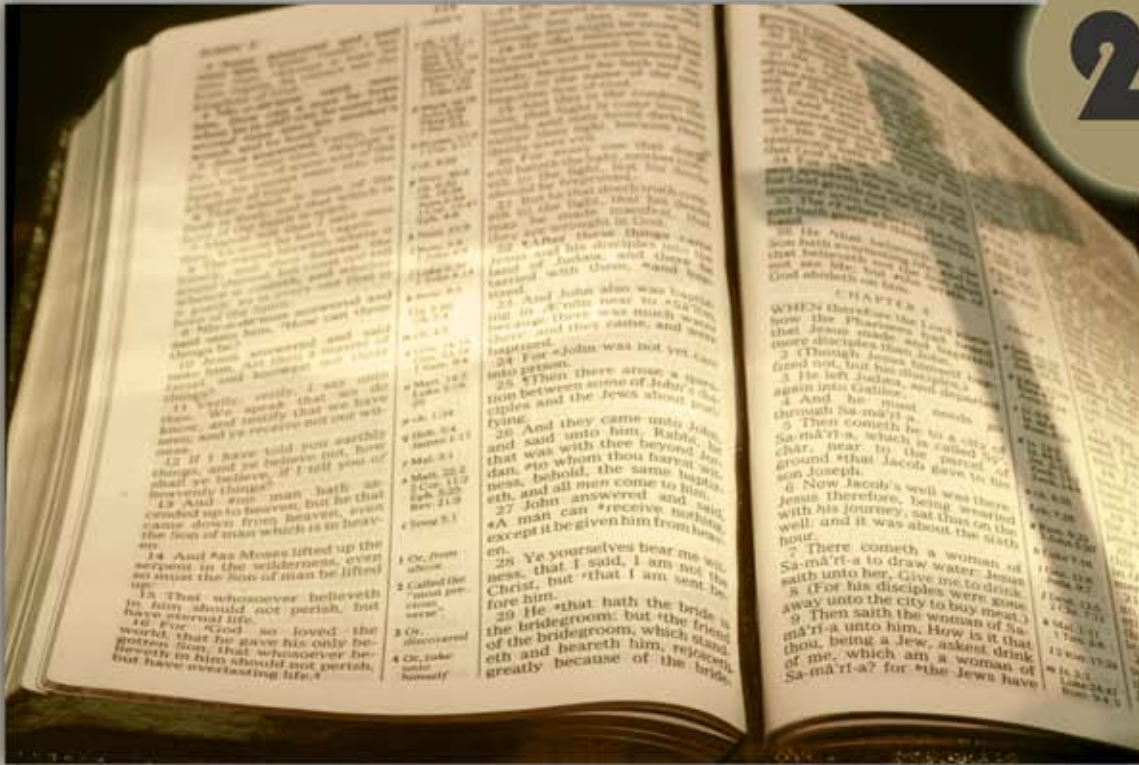

tórházmagazin

az amerikai enrichment journal
magyar nyelvű elektronikus kiadása

23

A mai egyház fundamentális alapigazságai

Prédikálni olyanoknak, akik félreértik Istent [3]

Egyszer egy ember, aki először járt a gyülekezetünkben, ledöbbsent arccal sétált ki az alkalom végén. Elképedt arccal a gyülekezeti tagoknál is szoktunk látni, úgyhogy érdekelt, nála mi a helyzet. Mielőtt megkérdezhettem volna, megszólalt és azt mondta: „Én nem is tudtam, hogy Isten ilyen!”

Téves nézetek az üdvösségről [7]

A cikkben a szerző bemutatja az üdvösség tanának alapjait, és azokat a tévtanításokat, amelyekkel az egyházban manapság is lehet találkozni: az univerzalizmus, a korlátozott engesztelés, az elveszítetetlen üdvösség és a különböző Jézust kiegészítő tanításokat, illetve ezek veszélyeit.

Az egyházat fenyegető legnagyobb veszély [18]

az evangélium igazságának és erejének fokozatos elvesztése

Szentlélek-kereszttség: előtte és utána [20]

Az egyik legmeghatározóbb pünkösdi alaptanítás gyakorlati dimenziói: hogyan segíthetnek a gyülekezet vezetői a hívőknek abban, hogy ne csak ismerjék, hanem át is éljék mindezt

A gyógyulás és az engesztelés kapcsolata [28]

Vagyis milyen összefüggésben beszél a Biblia a fizikai gyógyulás és a bűnbocsánat kapcsolatáról

A feltámadás ereje a prédikációban [31]

J. C. RYLE - egy 19. századi evangélikus [35]

Istent dicsőítjük, met Ő hűséges! [39]

Kedves Olvasó!

Örömmel teszek eleget a felkérésnek, hogy írjak előszót a Tárház Magazin elektronikus kiadásának jelen lapszámához. Ott voltam az első megbeszélésen, amikor arról tárgyaltunk az amerikai kiadó képviselőjével, hogy magyar nyelven is jelenjen meg az Enrichment magazin. Az angol nyelven megjelent teológiai szaklap akkor már igen népszerű volt a nyelvet ismerő lelkipásztorok és gyülekezeti szolgálattevők között. Örültem, hogy ezután nyerhetnek az áldásból a magyarul beszélő és olvasó szolgatársaim is, országhatáron belül és azon túl. Amikor a magyar nevét kerestük az újságnak, végül is én lettem a névadója, amikor a Tárház szót ajánlottam.

Minden megjelent lapszámot igen értékesnek tartottam, bár ritkábban és csak az eredeti válogatásaként jelent meg a lap magyar nyelven. Másoktól is azt hallottam, hogy szinte egyszerre olvasták ki a megjelent példányokat, mivel igen aktuális és az ígértetők, pásztorok számára hasznos cikkeket tartalmaztak. Amikor elsősorban anyagi okokból kérdésessé vált a magyar nyelvű megjelenés, felvettem az elektronikus kiadás lehetőségének kérdését. Most örülök, hogy ez megvalósulhatott, bár sajnálom, hogy a nyomdai változat ideiglenesen megszűnt. Az a reménységem, ha széles körben megszeretik a lelkipásztorok ezt a magazint, és ha igénylik a nyomdai megjelenését is, újra kezünkben lapozhatjuk a megkedvelt újságot.

Kérem lelkipásztor és gyülekezetben szolgálatot végző testvéreimet, ne csak letöltsék, vagy kinyomtassák a magazint, de ha építőnek tartják, ajánlják kollegáiknak is a Tárház Magazint.

Isten áldása legyen a kiadón, a magyar nyelvű változatért munkálkodókon és minden olvasón!

Testvéri és munkatársi szeretettel!

Pataky Albert

Tudta...?

...hogyan az ENRICHMENT JOURNAL már tizenkét nyelven olvasható az interneten?

Látogassa meg az Enrichment Journal honlapját, és kattintson a megfelelő zászlóra! Ez elvezet a kiválasztott nyelvű magazinokhoz. A tizenkét nyelv, amelyen olvasható: francia, orosz, román, magyar, horvát, német, spanyol, ukrán, hindi, bengáli, tamil vagy maláj. Olvashatja akár az interneten is, vagy letöltheti, ha úgy kényelmesebb.

Kapcsolat (angol nyelven): <http://www.enrichmentjournal.ag.org>

Bármilyen kérdése van, forduljon hozzánk bizalommal:
EnrichmentJournal@LifePublishers.org

Prédikálni olyanoknak, akik félreértik Istent

Írta: Philip H. Barnhart, D.Min.

Egyszer egy ember, aki először járt a gyülekezetünkben, ledöbbsent arccal sétált ki az alkalom végén. Elképedt arcokat a gyülekezeti tagoknál is szoktunk látni, úgyhogy érdekelt, nála mi a helyzet. Mielőtt megkérdezhettem volna, megszólalt és azt mondta: „Én nem is tudtam, hogy Isten ilyen!”

45 év pulpitusnál töltött szolgálattal a hátam mögött, általában nem szokott problémám lenni a beszéddel, így hirtelen jött szótlanságom váratlanul ért. Képtelen voltam kijelentően hozzátenni valamit, így csak annyi buggyant ki belőlem, hogy „Miért, Isten milyen?”

A negyvenes éveiben járó férfi jót nevetett, majd tett egy lépést felém. Gyengének és reménykedőnek tűnt. „Az, ahogyan beszélt róla a prédikációban... - mondta – nem tudtam, hogy Isten ilyen!”

Az asszony, aki a sorban mögötte állt, úgy gondolta, hogy a férfi már nem fog beszélni velem többet, így kicsit köhintett, hogy ezt tudassa is velem. A férfi megkapta az üzenetet, majd elment. Soha nem láttam többé, de szavai egyszerre körbefogták mindazt, amit az egyházi szónoklattanról tartok.

Azon a délutánon elmentem az irodámba, hogy beleolvassak a számítógémemen a reggeli prédikációm szövegébe, hogy végre megtudjam, mit is mondtam én Istenről, ami ennyire elképesztette ezt az embert. Egy egyszerű prédikáció volt a Tékozló fiú atyjáról, amely Jézus példázata arról, hogyan látja ő az Atyát.

Ahogy ott ültem az irodámban azon a vasárnap délutánon, és ennek az embernek a döbbsent reakcióján tűnődtem, rájöttem, hogy igazából nem is az nyűgözte le őt Istennel kapcsolatban, amit a példázat elmond, hanem az, amit nem. A példázat nem mondja azt, hogy az apa elítélte vagy büntudatot keltve megverte volna. Nem tesz említést büntetésről és jóvátételről sem. A Tékozló fiú története, ahogyan végül rájöttem, azt a félreértést szólította meg, mely ennek az embernek a fejében volt Istennel kapcsolatban. Ma reggeli prédikációm tehát – mondtam magamnak – teológiai korrekcióval szolgált egy ember felé.

Következő csütörtökön egy keresztény neveléssel kapcsolatos órát tartottam és úgy döntöttem, hogy letesztelek ezt az alapfeltevésem. „Még ezen a héten azt szeretném,

ha lerajzolnátok gyerekkori Istenetek képét!” – mondtam. A rám meredő tekintetek körbe a teremben magyarázatot követeltek tőlem, így hozzátettem, hogy „Rajzoljátok le, hogyan láttátok Isten, amikor gyerekek voltatok!”

A következő csütörtökön a 13 főből kilencen hoztak magukkal képet. Képeik azt ábrázolták, amit már előre sejtettem: mindegyik negatívan állította be Istent. Egy férfi, aki három fiú édesapja, sötét zsírkrétákkal olyan képet rajzolt Istenről, amin az Úr rendőr ruhában áll, és a kezében egy gumibotot tart. Egy egyedülálló édesanya egyszerű, fekete-fehér képet hozott, melyen Isten gonosz és mérges tekintettel szerepel, és láncokat tart a kezében. Egy házaspár együttesen próbált alkotni otthon valamit, és különböző anyagokat és csillogós szálakat ragasztottak a lapra. Az ő képük úgy festette le Istent, mint aki villámokat tart a kezében és azokat erőteljesen hajigálja el magától. Ezek a képek azt az Isten-portrét mutatták be, amellyel ezek az emberek felnőttek, és amely megegyezik annak az embernek az Isten képével, aki az egyik vasárnapi istentiszteletünkre ellátogatott.

Sokak nagyon rossz képet kaptak Istenről fejlődésük éveiben, mikor kialakult az a teológia, amit hisznek. Következésképpen, az egyház egyik feladata az, hogy kijavítsa ezeket az Istennel kapcsolatos félreértéseket. Azt akarjuk, hogy mindazok, akik eddig teológiailag félreinformáltak voltak, elképedve és fejcsóválva menjenek ki a prédikáció után a gyülekezetből, és azt mondják: „Nem tudtam, hogy Isten ilyen!”

Ahogyan a félreértések teológiai síkról erednek, úgy a korigálás is. Tévképzeteink Istene – aki szinte összever bennünket – a helyes prédikáción keresztül azzá az Istenné válik, aki felemel bennünket. Ha azon a vasárnap reggelen az a hölgy a sorban nem köhintett volna, az a férfi valószínűleg elmondta volna, hogy ez az, amire gondolt. Előtte azt gondolta, Isten alábecsülni őt, itt viszont azt hallotta, hogy éppen ellenkezőleg, mennyire nagyra értékeli.

Azon a délutánon az irodámban átvizsgáltam a prédikációm kéziratát, hogy megtaláljam benne azt, ami ennek az embernek az istenképét megrengette. Azt már kitaláltam előbb, hogy a prédikációm módjának – a sok metafora használata – szintén volt szerepe ebben.

Metaforikusan prédikálunk, hogy teológiai dolgokat megtaníthassunk. A görög metapherein kifejezés „átvitelt”, „áttevést” jelöl. Azzal, hogy Jézus példázatait teológiába tesszük át, egy olyan hitvitát képzünk, amely gyakorlatilag teológiai helyesbítéssé válik. A prédikációk során mondott példázatok elmozdítják az embereket Jézus szavaitól oda, ahol rájönnek arra, milyen Isten. Isten olyan, mint a Tékozló fiú atyja, vagy mint az asszony, aki az elveszett érmét keresi saját házában, vagy mint a juhász, aki mindent felkutat, hogy megtalálja elkóborolt bárányát. (Lukács 15). Az ilyen Isten nem visel rendőr egyenruhát, és nem dobál felénk villámokat bosszúból. A prédikációkban meggyőző erővel szereplő bibliai metaforák szembeszállnak a teológiai félreértésekkel.

Az említett „átvitel” lehetősége nem csak a példázatokra korlátozódik. Jézus egy szent és igaz Istent prezentált annak a samáriai asszonynak, akinek állításait megerősítette a kútnál. (János 4). Jézus akkor is egy helyesbítő istenképet mutatott, amikor nyilvánosan védelmébe vett egy házasságtörő asszonyt a vallási méltóságok előtt, akiknek a teológiája már teljesen torz és kifordult volt. (János 8.) A papok úgy gondolták, Istent képviselik, amikor kiközösítették azt a születése óta vak embert, akinek Jézus visszaadta a látását. Jézus viszont egy más teológiát élt meg, amikor közösséget vállalt ezzel az emberrel, akit előzőleg pont abból a zsinagógából közösítették ki. (János 9). A

Biblia más, nem példázati és nem elbeszélő jellegű részeiből (mint pl. Pál beszédei) is lehetséges Isten lényét így átvittén megérteni, de nem ennyire könnyedén.

Ahogy boncolgattam a prédikációm kéziratát azon a vasárnap délutánon, tudtam, hogy van más oka is annak, hogy az alkalmunkon megjelent ember istenképében változás történt. Fogtam egy tollat, és bekarikáztam mindent, amiről úgy gondoltam, hogy hatással lehetett rá. Amikor ezzel végeztem, felfedeztem egy fajta mintát, amely tantételszerű jelleggel bírt. Ahogy jobban megnéztem, minden, amit a prédikációban elmondtam, alávetette magát a doktrínának. Erre az alávetettségre buzdít Ian Pitt-Watson is, mikor úgy fogalmaz, hogy a hitszónoklattan „felhasználja a kommunikációs készségeket is, de csakis a Biblia tanításával szemben engedelmes.”¹

Jézus példázatbeli istenképének magyarázatára alapozva ott volt a prédikációban a testet öltésről, a keresztre feszítésről és a feltámadásról szóló tanítás.

A TESTET ÖLTÉS

„Az Isten, aki Jézus Krisztusban eljött hozzánk, ugyanaz az Isten, aki a tékozló fiút magához öleli, mikor az hazatér.” – magyaráztam ebben a prédikációban. „Ez az az Isten, aki eljön hozzánk, és ajtónk előtt áll, és ez az, ami miatt Isten Jézus Krisztusban jön el, hogy ott legyen velünk, amikor a messi kóborlásunkból végre visszaérkezünk Hozzá. Az, aki nagy lakomát rendezett annak a fiúnak, maga a testté lett Ige.”

Azoknak, akik félreértik Isten lényét, prédikáljuk a testet öltést, annak megerősítéseként, hogy Isten hisz az Ő teremtményeiben. Jézusban Isten a szeretet nyelvén fejezi ki magát. A testet öltés azt jelenti, hogy megéri eljönni értünk! Értünk megéri Istennek, hogy újrakezdje a történelmet, és teljesen átformálja az ember helyzetét.

Clarence Jordan így magyarázza a 2Korinthus 5:14-et: „Isten kitarja karjait Krisztusban, és magához öleli a világot.” Amikor a testet öltésről prédikálunk, azzal újjáalakíthatjuk sokak véleményét Istenről. Az Isten aki eljön értünk és átölel, nem hozza magával az ítélet villámain.

A KERESZTRE FESZÍTÉS

Nem csak az érte meg Istennek, hogy eljőjön értünk, hanem az is, hogy meghaljon értünk! Prédikációmban elmondtam, hogy a Tékozló fiú édesapja maga a keresztre feszített Krisztus. Úgy magyaráztam ezt, hogy „Isten, aki eljött, hogy meghaljon értünk az, aki a kapuban áll, üdvözöl, és újra befogad bennünket. A keresztre feszítés az, amely jogot formál Istennek arra, hogy szeressen minket tékozlóságunk ellenére is.”

C.S. Lewis úgy írja, „Istennek semmibe sem kerül, hogy csodás dolgokat teremtsen; az viszont, hogy visszatérítsen magához lázadó akaratú embereket, a keresztre feszítésbe került.” Isten boldogan kifizette az árat, mert olyan sokat jelentünk neki. A kereszt a mi végtelen nagy értékünkről árulkodik, Krisztus keresztre feszítése pedig a mi koronánk. Mindegy, milyen nehezen is mennek a dolgok, legszebb napjaink még előttünk állnak, mert Krisztus meghalt értünk. Jézus jó híreket mondott a mellette szintén kereszten függő tolvajnak, és ez az a vigasz, melyet a keresztre feszítésről szóló prédikálással kivethetünk azok felé, akik félreértették Isten lényét.

Egy kisgyerek, aki éppen elkezdett matematikát tanulni, a szüleivel gyülekezetbe ment, és amikor meglátott egy nagy, kirakott keresztet, így kiáltott fel: „Nézzétek, ott van Isten plusz jele!” Amit mi az Éden kertben elveszítettünk, megtalálhatjuk a Golgotán. A kereszt kifejezi azt, milyen messzire ér el Isten szeretete, és hogy kikért lett.

A FELTÁMADÁS

Azon a reggelen ezt mondtam még a gyülekezetnek: „Jézus otthagyta a sírt, mielőtt még bárkinek is lehetősége lett volna arra, hogy emlékkövet állítson előtte, és egyenesen az Atya házának kapujához ment, hogy ott várhassa a tékozló fiak hazatértét.”

David G. Buttrick, mikor a hitszónoklattan teológiai, tanításbeli alapjairól beszél, azt mondja, ott kéne kezdenünk, „ahol a Krisztológia kezdődik – Jézus Krisztus feltámadásánál.”² Istent a legtisztábban a feltámadt Úr lencséjén keresztül lehet látni. Isten azért támasztotta fel Jézus Krisztust, hogy szoteriológikus értelemben (az üdvözülésre vonatkozólag – a ford.) a Tékozló fiú(fiak) atyjaként funkcionáljon.

Thomas G. Long úgy írja, hogy „amikor már mindent elmondtunk és megtettünk, a Feltámadás az az állítás, amelyből kifolyólag sosem tudhatjuk, Jézus hol fog felbukkanni. És ez a lehető legjobb hír, mely megadatik nekünk, hogy arról beszéljünk.”³

William H. Willimon beszél Jézus feltámadás utáni földi jelenlétéről: „Mikor fogjuk végre megszokni, hogy a halál vereséget szenvedett és, hogy Isten áttört rajta? Mikor szokjuk már meg, hogy amikor csak Isten közénk jött valamilyen formában a történelem során, az a halál birodalmának vereségét jelentette? A Húsvét mindenütt jelen van. Mikor értjük már meg? Isten visszajött értünk!”⁴

A Húsvét mindenütt jelen van. Nincs olyan helyzet, mely figyelmen kívül hagyhatná Krisztus jelenlétét – sem válás, sem gyerekek bántalmazása, sem széttört álmok, sem megtevesztés, sem alkoholizmus, sem árulás. Az a kiváltságunk, hogy a feltámadott Krisztust hirdethetjük mindenkinek, mindenhol és minden időben. Krisztus feltámadt, hogy velünk legyen – mindannyiunkkal.

Ennek az igazságnak az elfogadása az, mely megdöbbenetete vasárnapi látogatónkat a gyülekezeti alkalmon. Meghallotta Jézus saruinak hangját, ahogy mellé lép és innentől vele jár, bármerre is vezet az élete. Nem tudta, hogy Isten ilyen, de most már megértette. Azzal, hogy megerősítést nyert nála, ki áll a kapuban és kit várnak haza, már elindulhatott a neki készített lakomára.

A prédikáció teszi mindezt.

Felhasznált irodalom:

1. Ian Pitt-Watson, A Primer for Preachers [„Alapelemek Prédikátoroknak”] (Grand Rapids: Baker Book House, 1999), 14
2. David G. Buttrick, Preaching Jesus Christ: An Exercise in Homiletic Theology [„Jézus Krisztust prédikáljuk: Egy gyakorlat a homiletikus teológiában”] (Philadelphia: Fortress Press, 1990), 23.
3. Thomas G. Long, The Senses of Preaching [„A prédikálás értelme”] (Louisville: John Knox Press, 1989), 53.
4. Willam H. Willimon, The Intrusive Word: Preaching to the Unbaptized [„A behatóló Ige: a bemeřitetlenek felé való prédikálás”] (Eugene, Oregon: Wipf & Stock Publishers, 2002), 31.

Téves nézetek az üdvösségről

Írta W.E. Nunnally

Bevezető

Nem minden tanítást bélyegzünk meg eretneknek (és nem is kell, hogy megtegyük), amelyek a történelmi keresztény egyház ortodox tanításaiból származnak. Néhány tanítás a buta vagy abszurd kategóriába illik inkább, és egyszerűen csak figyelmen kívül kell hagynunk. Mások a tények vagy történelmi események szempontjából helytelenek. Ezekkel szemben viszont vannak igazi tévtanítások is. Vannak kifejezetten veszélyesek, de nem mind „halálos”, mert sok ilyen tévtanítás voltaképpen nem érinti egyik fő tanítás lényegét sem.

Gyakorlatilag minden protestáns hitvallásban az üdvösségről szóló doktrína a kereszténység egyik alaptanításának számít. Ez még az „Assemblies of God” egyházban is így van. A hivatalos honlapjukon ezt állítják: „Üdvösség, a Szentlélek által való keresztség, Isteni gyógyítás és Krisztus második eljövetele fő tanításnak számítanak, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy az egyház teljesíteni tudja alap misszióját – hogy elérje a világot Krisztus számára.”¹ Tiszta párhuzamot fedezhetünk fel, amikor az üdvösség alaptanításának megváltoztatását eretneknek soroljuk be, és ezt összehasonlítjuk azzal, ahogyan a történelem során az egyház a hasonló tévelygésekkel elbánt.

Stabil igei alapon állunk, mikor elkötelezetten védjük az üdvösségről való tanítás tisztaságát, mert ez az egyetlen olyan doktrína a Bibliában, mely anathémá-val (átokkal) sújtja azokat, akik attól eltérnek (metastrepsai) (Galata 1:6–9). Ebben az Igerészben Pál kijelenti, hogy „örökre átkozott legyen” [a NIV fordításban szerepel az „örökre” kifejezés. Dőlt betűs kiemelés hozzáadva – a ford.]. A NASB fordítás „átkozott”-nak hívja azt a személyt vagy angyalt, aki eltorzítja az Ordo Salutis-ról (vagyis az üdvösség útjáról) való tanítást, ahogyan azt az Igében olvassuk – és amelyet a hangsúly kedvéért kétszer is említ a 8. és a 9. versben egyaránt. Az Apostol úgy találta, hogy az Ordo Salutis olyan alapvető fontossággal bír, hogy egy piciny változtatás is a tanításában az egész evangéliumot veszélybe sodorhatja. Az eredmény ugyanis egy „másik evangélium” létrejötte lenne (6. vers). Mindezen közvetlen figyelmeztetések ellenére, melyek a tanítástól való eltérésre vonatkoznak, pont az üdvösség alaptanítása az, mely minden más bibliai tanításnál nagyobb eretneki támadásoknak lett kitéve. Jelen cikkünk bemutat néhány népszerű eretnekséget, mely az üdvösség doktrínájával kapcsolatos, és biztos Bibliai tanítással, mint afféle ellenszerrel szolgál minden egyes ilyen tévtanításra.

Az univerzalizmus

Ebben az értelemben az Univerzalizmus azt tanítja, hogy minden ember Isten gyermeke, Istennel jól áll, és megváltást nyert. E tanítás egy másik verziója pedig azt tanítja, hogy minden ember kapni fog egy második esélyt arra, hogy felismerhesse, hogy Jézus az Úr: a halál után ugyan, de még az utolsó ítélet előtt.

A társadalom már réges-rég hirdeti azt az elképzelést, miszerint az ítélet egyetlen kritériuma az, hogy jók vagy rosszak vagyunk-e. Rendszeresen hallhatjuk a médiából, hogy „az egyik ember hite nem jobb, mint a másiké”³ A mantra, miszerint „Minden út Istenhez vezet” szinte már közmondássá vált.

Míg az emberek rendszeresen úgy hirdetik az univerzalizmust, mint az emberiség teológiai evolúciójának csúcsát (egy ítélő Istenben való primitív hitről való eljutás egy felvilágosult istenképig, ahol Istent kizárólagosan a szeretet mozgatja), valójában semmiféle újdonság vagy fejlődés nincs benne. Tulajdonképpen az univerzalizmus majdnem egyidős a kereszténységgel.

Az univerzalizmus alaptételei valószínűleg a második századi gnoszticizmusból erednek. Ez a tanítás teljes mértékben megjelenik Alexandriai Kelemen (kb. Kr.u. 150 – kb. Kr.u. 215), Órigenész (kb. Kr.u. 185 – kb. Kr.u. 254), és Nüsszai Szent Gergely (kb. Kr.u. 335 – kb. Kr.u. 395) írásaiban. Ezek közül Órigenész volt az, aki a legmesszebbre ment azzal a tanával, miszerint végül a Sátán és démonai is megtisztulhatnak és kibékülhetnek Istennel az eljövendő világban, sőt, visszakaphatják helyüket a mennyben is.

Valószínűleg az életben a legtöbb ember eljut egy olyan pontra, mikor azt kívánja, bárcsak az univerzalizmus igaz lenne. Talán olyankor villan be ez, mikor egy olyan szerettünk sírja mellett állunk, akinek az Istennel való kapcsolata nagyon kettős volt, vagy egy olyan baráttal beszélgetünk, aki egy más hit őszinte és meggyőződéses követője, vagy mikor valaki olyan döntés előtt áll, hogy vajon összeházasodjon-e azzal, akit annyira szeret, de akinek a megtérése körül nem minden tiszta. Ilyen esetekben a legtöbb ember azt gondolja, bárcsak Isten az ő nagy irgalmasságában kitágítaná az Ő Királyságának paramétereit, és beengedné ezeket a jó, kedves, szerető és erkölcsös embereket.

Mindezekkel szemben, az Írás teljesen egyértelműen fogalmaz. A Római levélben leírt pontok a mai napig igazak: „Mindnyájan vétkeztek és híjával vannak Isten dicsőségének” (3:23); „A bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka viszont az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (6:23). Ezen túl a János 3:16-ban leírtak is igazak a mai napig. Isten igenis szereti az egész világot, és a Fiát adta, hogy „akárki” üdvözlhesen a világból. De a János 3:18 is igaz: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Ha minden ember igaz lenne Isten előtt, és mindenki a mennybe menne, a Bibliában használt nyelvezet nagy része értelmetlenné, ha nem teljesen lényegtelenné válna. Nem lenne különbség az igaz és a gonosz közt, nem lenne különbség tétel a búza és a konkoly közt (Máté 13:37–43), a jó hal és a rossz hal közt (Máté 13:47–50), vagy a bárányok és a kecskék közt (Máté 25:31–34,41). Ezen kívül pedig nem volna végső ítélet sem (Jób 21:30; Prédikátor 3:17; Ezékiel 18:20–28; Dániel 7:9,10; Máté 3:12; 16:27; Apcsel. 10:42; 17:31; 2 Korinthus 5:10; 2 Timóteus 4:1–8; 1 Péter 4:5,6; 2 Péter 2:4–9; 3:7–12; Júdás 14,15; Jelenések 20:11–15).

A társadalom egésze, melybe a magukat kereszténynek valló emberek is beletartoznak, az evangélium egy átszerkesztett változatát fogadta magába. Számukra a „kapu” nem „kicsi”, hanem „tágas”; az „út” pedig nem „keskeny”, hanem „széles” (vö. Máté 7:13,14). A politikai korrektség erőltetése, valamint a pluralizmusra, a sokféleségre és a toleranciára helyezett hangsúly miatt az egyház üzenete túlságosan kirekesztőnek számít. A mai világban nagyon arrogáns dolog olyat állítani, hogy Jézus az út, az igazság és az élet, és senki nem jöhet az Atyához, csakis Őrajta keresztül. (János 14:6). Ugyanígy, a világ azonnal bigottnak bélyegez bárkit, aki azt állítja, hogy nincs üdvösség más névben, mint Jézuséban (Apcsel 4:12). Mindezek ellenére, mindenkinek, aki ma az evangéliumot hirdeti, ellen kell állnia a kompromisszumoknak, amelyek az üdvösséget a mai posztmodern fülek számára hallgathatóbbá tehetnék.

Nekünk hívőknek el kell térítenünk az üzenetünkkel szemben megfogalmazott kritikákat azzal, hogy Jézusra mutatunk vissza, aki a kereszténység kizárólagosságának

Forrása. Emlékeztetnünk kell hallgatóságunkat, hogy aki először azt állította, hogy Jézus az egyetlen út a mennybe, az nem az első századból, de nem is a 21. századból származik. Magától Jézustól ered ez a tanítás.

Jézus kizárólagosságot mutató tanításai az Újszövetségben nem különböznek Yahweh állításaitól az Ószövetségben (vö. Ézsaiás 43:10-11, 45:5-6) E tanítás becsmérői nem tudnak panaszt emelni az ószövetségi próféták ellen, a zsidó Biblia, az Ószövetség Istene vagy a Zsidó néppel szemben. Ma valahogy senki sem ellenzi a Mormonok, a Jehova Tanúinak és Iszlám csoportok kizárólagosságot tanító állításait. Ezek miatt, mikor mások kritizálnák „szűklátókörű” gondolkodásunkat, vissza kell helyeznünk a felelősséget Jézus vállaira azzal, hogy Jézus elé vigyék problémáikat ezzel kapcsolatban, mivel nem a mi szánkából származnak ezek az állítások. Ezek után emlékeztetnünk kell őket arra, hogy Jézus önként adta oda az életét értük és ezzel jogot nyert arra, hogy megszabja a paramétereket ahhoz, kiket választ ki.

A „korlátozott” engesztelés

Akik a korlátozott engesztelés hívei, úgy interpretálják Jézus engesztelő halál-áldozatát, hogy az csak bizonyos személyekért adatott. Szerintük Jézus nem halt meg minden emberért, csak az előre kiválasztottakért, akiről Isten előre tudta, hogy az evangélium üzenetére majd megfelelően fognak válaszolni. Azok, akik ennek a hívei, Jézus áldozatának a gazdaságosságát magyarázzák. Úgy érvelnek, hogy pazarlás volna az Ő vérenek engesztelését elérhetővé tenni olyanok számára, akik nem tudnának kellően reagálni az evangélium üzenetére.

Habár ezen üdvösség-verzió követői nagyrészt a református körökből kerülnek ki, érdemes beszélni róla. Minden évben nő azoknak a pünkösdi pásztoroknak a száma (különösen fiatalabb pásztorok), akik elfogadják a kálvinizmus egy verzióját. Sokan talán nincsenek tisztában azzal, hogy a reformátusok között is vita folyik arról, hogy Kálvin János valaha tanította-e egyáltalán azt a teológiai álláspontot, ami végül róla lett elnevezve. Még kevesebben tudják azt, hogy a korlátozott engesztelés doktrínája tulajdonképpen elsődlegesen Augusztinus tanításaiból származik. Augusztinus úgy tartotta, hogy a kiválasztottak száma csak azoknak az angyaloknak a számával egyezhet meg, akik Luciferrel kiteszítették a mennyből.

A pásztoroknak át kell gondolniuk, milyen negatív hatással lehet ez a fajta üdvösség-nézet a személyes evangelizációra és a missziókra. Ami viszont ennél is sarkalatosabb, hogy akik hitük alapelemének tartják a korlátozott engesztelést, nem csak bizonyítást kell találniuk erre (Márk 10:45; Róma 5:8; 8:32; Efézus 5:2,25), hanem figyelmen kívül kell hagyniuk, el kell utasítaniuk vagy át kell magyarázniuk, és ki kell forgatniuk olyan Igéket, melyek ezzel a felfogással ellenkeznek.

Mind az Ó- mind az Újszövetség világosan megfogalmazza Isten akaratát az üdvösség hatáskörét illetően. Mózes azt írta, hogy

Ábrahám leszármazottjai „minden ember számára” áldássá lesznek a földön (1 Mózes 12:3). Ezékiel felismerte, hogy Istennek nem terve az, hogy bárki is elpusztuljon, és inkább arra vágyik, hogy mindenki hozzá térjen bűnbánattal (Ezékiel 18:23,32; 33:11; vö. 2 Péter 3:9). Ézsaiás megértette, hogy az ősi Izrael szerepe az, hogy „eljusson szabadításom a világ végéig” (Ézsaiás 49:6; vö. 42:6). Tulajdonképpen még a sokkal inkább etnocentrikusabb, partikularista nézeteket sugalló Ószövetség is így végződik: „Nagy az Úr Izrael határán túl is!” (Malakiás 1:5) Tehát még az ószövetségi kijelentés is a kibővítésre helyezi a hangsúlyt, nem a korlátozásra (vö. Máté 13:31-32).

Az Újszövetség gyakrabban és világosabban kifejezi ezt a hangsúlyt. Keresztelő János megadta az alaphangot azzal, ahogyan elkezdte jellemezni Jézus üdvözítő szolgálatát: „aki hordozza a világ bűnét!” (a világ szóra a kosmos kifejezést használja a szöveg, János 1:29). Jézus a társadalom minden rétege számára engedte, hogy kapcsolatba lépjen vele (Máté 9:10), és megfedte azokat, akik az Isten királyságát le akarták szűkíteni (Máté 9:12, 23:13). Mindenkit hívott, aki „fáradt és meg van terhelve” hogy hozzá jöjjön, és ott nyugalmat találjon. (Máté 11:28). Azt mondta, hogy azért jött, hogy odaadja az életét „váltásgként sokakért” (Márk 10:45). Ez a teljes elbukott emberiséget jelenti (Róma 3:23) Ez mind azért van, (ahogyan János is emlékeztet erre), mert „Isten úgy szerette a világot (kosmos), hogy egyszülött Fiát adta érte” (János 3.16). Jézus pedig megkapta a ho sotertoukosmou titulust, ami magyarul annyit tesz, mint “a világ Megmentője” (János 4:42). Halálával kapcsolatban (amit sokan tévesen használnak a dicsőítésben) Jézus azt mondta, „Én pedig, ha felemeltetem a földről [ugyanis ez egy eufemisztikus utalás a keresztre feszítésre], magamhoz vonzok mindeneket.” (János 12:32)

Amikor Jézus körvonalazza misszióinkat, szavai sokkal inkább az Ószövetség hangvételét idézik. Jézus a világ világossága (János 8:12, 9:5), ezért nekünk is a világ világosságává kell válnunk (Máté 5:14). Nekünk kell a megbocsátás és az üdvösség jó hírét hirdetni „minden teremtménynek” (Márk 16:15) vagy, ahogyan Máté fogalmaz, “minden népnek” (Máté 28:19). Ha a református teológia logikáját követjük, Istent sokkal kevésbé aggasztja az ő megfáradásra alkalmas emberi követői által végzett munka gazdaságossága, mint az hogy spóroljon mindenható erejével, mellyel üdvözíthetne mindenkit.

A Korai Egyház nyilatkozataiban és levelezéseiben nyomon követhető, hogy az Ószövetség és Jézus tanításait még nagyobb mértékben alkalmazták, és tisztázták. Pál úgy prédikált, hogy Isten azt hirdeti, hogy „mindenki mindenütt térjen meg.” (Apcsel 17:30). Prédikálta az üdvösség üzenetét Arábiában és Júdeában és akármilyen pogánynak, aki csak meghallgatta, mondván nekik, hogy térjenek meg, forduljanak Istenhez, és tegyék meg a megfelelő cselekedeteket, melyek a megtéréshez szükségesek. (Apcsel 26: 17,18,20). Ez a három lehetetlen dolog a többség számára, és csak a kiválasztottnak adathat meg – a református üdvözüléstan szerint.

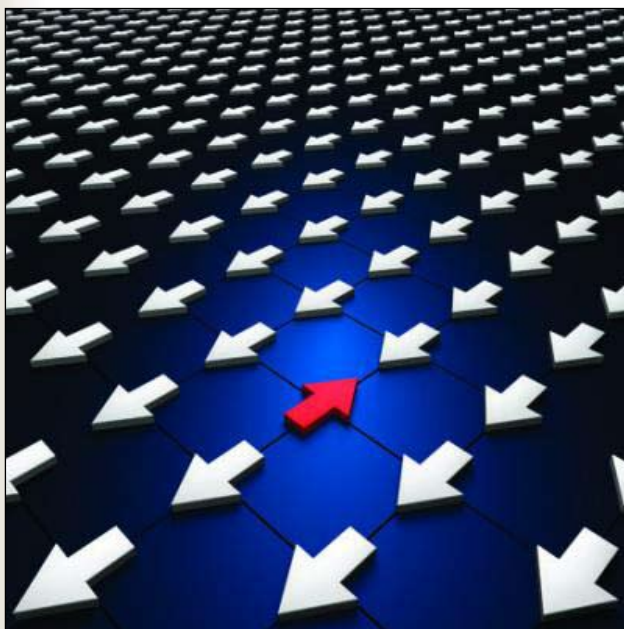
Pál üzenete nem változik meg az írásaiban. A római gyülekezeteknek azt írta, hogy „Isten meghalt az istentelenekért” (Róma 5:6). Ez az „istentelen” szó emlékeztethet Ezékiel „gonoszok” és Jézus „az elveszettek”, valamint „bűnösök” szavaira. A Korintusban élő gyülekezetnek Pál kétszer is leírta, hogy Jézus „mindenkiért” meghalt (2Korintus 5:14-15), és hogy Isten kibékíti magát a világgal (kosmos) Krisztusban” (2Korintus 5:19). Istent az ő szeretete motiválta abban, hogy kibékülhessen minden emberrel, és nem csak egy előre kiválasztott embercsoporttal. (Titusz 3:4–7).

Pál instrukciói Timóteus felé hasonlóképp világosak. Emlékezteti Timóteust, hogy Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.

(1Timóteus 2:4). A levél következő mondatában kijelenti, hogy „Krisztus... váltságul adta önmagát mindenkiért” (5-6. vers). Később, ugyanebben a levélben Pál ismét Istenről beszél: „az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek.” (1Timóteus 4:10). Ahogyan Pál egymás mellé állítja ezt a két embercsoportot: minden embert és a hívőket (a kifejezés nem szinonimaként szolgál, inkább a nagyobb csoport részhalmazaként foghatjuk fel), azzal hatékonyan szedi ízeire az egyik, Kálvinisták által oly nagyon favorizált érvelést. Ez az érvelés magában foglalja a „minden ember” kifejezés újradefiniálását, mely szerint ez a keresztényekre, vagyis az előre kiválasztottakra vonatkozik. Következésképpen addigi instrukcióihoz, melyeket Timóteusnak címzett, Pál Tituszt is emlékezteti, hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme [valószínűleg Jézus testet öltésére utal itt] minden embernek” (Titusz 2:11).

Csak úgy, mint az ószövetségi írók – és mint Keresztelő János, Jézus és Pál – az Újszövetség további része csak olyan üdvösségről beszél, mely minden ember számára elérhető. A Zsidókhoz írt levél szerzője Jézusról beszél, aki megízlelte a „halált mindenkiért” (2:9). Ezékielhez hasonlóan Péter is megjegyzi, hogy Isten „nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Péter 3:9).⁴

János is érinti e témát. Levelében újra felhasználja Jézusra azt az elnevezést – „a világ üdvözítője” -, amit az evangéliumban is leírt. (1János 4:14; vö. János 4:42). János még azt leírja, hogy Jézus „engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is.” (1János 2:2).⁵ Ez az Igerész ugyanazt a problémát veti fel a Református Igemagyarázók számára, mint Pál két csoportjának szembeállítását az Igeben (vö. a fenti érvelést az 1Timóteus 4:10 alapján). Itt tisztán látszik, hogy az író egy hívő közösséget állít szembe a világ többi emberével, és János azt állítja, hogy Jézus mindkét csoportért meghalt.⁶

A „szentek állhatatossága” - Örök biztonság Az üdvösséget nem veszítheted el!

Egy másik hibás üdvösség-nézet az ún. „szentek állhatatossága” (vagyis a megszentelő kegyelem állapotában való megmaradás – a ford.), az örök biztonság, vagy népszerűbb elnevezés szerint „once saved, always saved”, vagyis az „üdvösségedet nem veszítheted el” tan. Ez a doktrína azt tanítja, hogy ha egy személy egyszer elfogadja

Krisztust, onnantól nem veszítheti el az üdvösségét. Csak úgy, mint a korlátozott engesztelés esetében, Augusztinus a szentek állhatatosságának vagy más néven az örök biztonságnak a tanát is népszerűsítette. Később ezt a tant a Római Katolikus Egyház is átvette, majd protestáns vezetők, mint pl. Kálvin János, szintén átvitték ezt a Protestantizmusba.

Az Arminianista/Wesley-i/Szent/Pünkösdi hagyományok elutasítják ezt az üdvösségszemléletet, és nem tartják biblikusnak. A hivatalos „Assemblies of God” hitvallás leszögezi, hogy „Lehetséges, hogy egy ember, aki egyszer megtért, ismét elforduljon Istentől, és elveszzen.”⁷ Manapság viszont, a SZÁ/ÖB [szentek állhatatossága/örök biztonság rövidítése innentől – a ford.] üdvösségszemlélet az uralkodó. Ezért, úgy kell vizsgálnunk, mint bármelyik más tévtanítást az üdvösségről. A Kálvinisták közt is vannak olyanok, akik hisznek az örök biztonságban, mégsem tartják úgy, hogy ez feljogosítana arra, hogy vétkezzünk: „Az állhatatosságról szóló tan értelmezése semmiképp sem adhat okot hanyagságra és feslettségre. Erőteljesen megkérdőjelezhető annak a személynek a megtérése és megújulása, aki úgy nyilatkozik, ‘Most, hogy keresztény lettem, élhetek ahogy csak tetszik’. A valódi hit, ezzel szemben, a Lélek gyümölcseit hozza.”⁸

Akik az örök biztonságban hisznek, jó néhány bibliaverset is felhoznak, amellyel alátámasztják nézeteiket. Most csak a leggyakrabban használtakat tudjuk itt megvitatni. (Erről a témáról egy teljesebb kifejtést találnak a „Do the Scriptures Teach Eternal Security?” – azaz „Tanítja-e az Ige az örök biztonságot?” című cikkemben, ami az Enrichment magazine 2008. őszi számában jelent meg). A SZÁ/ÖB tanítás védelmezői gyakran használják a János 5:24-et, hogy alátámasszák, amit hisznek: „aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van.” Ragaszkodnak hozzá, hogy ez azt jelenti, hogy a hívőnek örökre élete van. A mondat szerkezet viszont világossá teszi, hogy maga az élet örök, nem pedig az azzal való rendelkezés. A SZÁ/ÖB tan védelmezői aztán előveszik még a János 6:37 is: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el”, valamint a János 10:27,28, „senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (vö. Róma 8:35–39). Ezzel szemben, egyik itt említett Ige sem zárja ki azt a lehetőséget, hogy az ember saját szabad akaratánál fogva azt válassza, hogy mégis otthagyja Istent. Nagyon fontos, hogy ezeket az Igéket a János 15:1-től 16:1-ig tartó rész fényében vizsgáljuk, ahol Jézus a hit megtagadásának lehetőségeiről beszél.

Néhányak előhozakodnak még Pál szavaival is, amit a Filippi 1:6-ban találunk: Pál meg volt „győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” Amiben Pál biztos volt, viszont, az hogy a Filippibeliekben ott van a vágy az érettségre, ami a hívő egyetlen igaz biztonsága (1:1–11; vö. 2:12; 3:19).

Egy utolsó kedvenc Igeverse a SZÁ/ÖB védelmezőinek a Zsidók 7:25: „Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzék értük”. A szó „örökre” [az angolban „teljesen” – a ford.] azokra vonatkozik, akik megváltottak, de az Ige második fele – és még számtalan szöveg a Zsidókhoz írt levélben (7:3,21,24; 6:20) megkívánja, hogy a kifejezést Jézusra, illetve megmentő szolgálatának időbeli hosszára értsük.

A SZÁ/ÖB tanítással ellentétben, amellyel a hívők elveszítik a szabadságot a választáshoz az üdvösség elnyerésekor, az Ige azt tanítja, hogy aki bízik Jézusban, és neki engedelmessé válik, az az üdvösség elnyerése után még szabadabb lesz, mint volt (János 8:36; Galata 5:1,13). Továbbá, a hitehagyás lehetőségét olyan kifejezések is alátámasztják, mint „a kegyelemből pedig kiestek” (Galata 5:4), „elszakadjon” (Zsidók

3:12); és „elestek” [az angolban „fall away” azaz magyarul pontosan „lemorzsolódik” – a ford.] (Zsidók 6:6). Ezekkel szemben, a „hívó biztonsága”, „örök biztonság” és „az üdvösség elveszithetetlensége” sehol nem szerepel a Bibliában.

Az Ószövetségben Isten szinte kizárólagosan feltételekhez kötött szövetségeken keresztül lépett kapcsolatba az Izraelitákkal. Isten folyamatosan figyelmeztette őket, hogy teljesítsék szövetségi kötelezettségeiket, máskülönben a vele való kapcsolatuk elveszik. (vö. 2 Mózés 32:33; 3 Mózés 22:3; 4 Mózés 15:27–31; 5 Mózés 29:18–21; 1 Királyok 9:6,7; 2 Királyok 17:22,23; 24:20; 1 Krónikák 28:9; 2 Krónikák 7:19–22; 15:2; 24:20; Zsoltárok 69:28; Ézsaiás 1:2–4; 59:2; Jeremiás 2:19; 5:3,6,7; 8:5,12; 15:1,6,7; 16:5; Ezékiel 3:20; 18:12,13; 33:12). A kegyelem az ószövetségi időkben is elérhető volt (2 Mózés 34:6; 3 Mózés 6:25; Jeremiás 3:12), de ahogyan az Újszövetségben is láthatjuk, a kegyelem soha nem lehetett kifogás a bűnben való tovább élésre, és soha nem csökkentette a szövetség elvárásait. (vö. János 1:16,17; Róma 6:1,2; 8:7–11; Lukács 12:48; vö. Róma 1:31, ahol a „szeretetlenek” [az angol fordításban „hitetlenek” – a ford.] vagy a King James fordításban használt „szövetség-szegők” kifejezéseket is olvashatjuk).

Keresztelő János és Jézus folytatták azt, amit az Ószövetség is kiemelt: „Minden fa, mely nem terem gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre dobatik” (Máté 3:10; 7:19). Jézus arról is tanított, hogy csak azoké lehet az üdvösség, akik mindvégig kitartanak. (Máté 10:22; 24:13). Azt mondta, hogy lesznek olyanok, akik reagálnak az Igére és gyümölcsöt teremnek, de lesznek sokan, akik hitét elpusztítják bizonyos dolgok. (Máté 13:3-23). Arra is figyelmeztetett, hogy jönnek majd ál-messziások és „megtévesztenek sokakat” (Máté 24:5) és a nagy megpróbáltatás idején „sokan eltántorodnak” (Máté 24:10).

Pál tanításai kiegészítik Jézusét. Ő folyamatosan figyelmeztette a vezetőket és a gyülekezeteket, hogy a hitehagyás egy világosan létező veszély (Apcsel. 20:29,30; Róma 11:21,22; 1Korinthus 9:27; 15:1,2; 2Korinthus 13:5; Galata 1:6; 4:1–11; 5:4; Filippi 3:17–20; Kolossé 1:21–23; 1 Timóteus 4:1; 5:8; 2Timóteus 4:3,4). A Zsidókhoz írt levél szintén figyelmeztet a hitehagyás veszélyére, és arra buzdítja a hívőket, hogy végig kitartsanak, és szilárdan álljanak. (2:1,3; 3:6,12,14; 4:1,11; 6:4–6; 10:26,27,35; 12:15).

Jakab azt írta, hogy „Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.” (5:19,20). Péter is írt a hamis tanítókról, „akik veszedelmes eretnokségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra.” (2Péter 2:1). Azt is írta, hogy „Mert ha az Úrnak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmeitől, de ismét belekeveredve azokba elbuknak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél. Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: „A kutya visszatér a maga okádására”, és: „A megfürdött disznó sárban hempereg!”” (2Péter 2:20–22).

János beszél olyan esetekről, amikor valaki „halálos bűnt” [nem testi, hanem szellemi bűnt, vö. 1János 3:14] követ el – ami nem nyerhet bocsánatot (1János 5:16). Az örök élet olyanok számára ígéret, akik győztesen, és hűségesen megmaradnak Istenben a végezetekig. (Jelenések 2:10,25,26), míg az örök élet elvétetik azoktól, akik ebben kudarcot vallanak. (Jelenések 2:5; 3:11,16). Egészen a Jelenések könyvének végéig János figyelmezteti a hívőket, nehogy elveszítsék üdvösségüket. (Jelenések 22:19).

Mind az Ó- és Újszövetség figyelmeztet arra, hogy akármilyen hívő képes lehet elveszíteni, eljátszani Istenben való státuszát. Az, hogy a hívőknek van választási lehetőségük arra, hogy engedelmesek maradjanak, vagy éppen elforduljanak Tőle, nyilvánvaló, mivel rengetegen választották az utóbbit, amely örök elválasztottságot jelent Istentől. (1 Mózes 4:3–16 [vö. Júdas 11]; 22:8–19; 24:1,2,13; 31:7,8; 2 Mózes 32:32,33; 1Sámuel 10:1–7, 9–11; 13:8–15; 16:14; 31; János 6:66 [vö. 67. vers]; 1Korinthus 5:1–13; 1Timóteus 1:19; 2Timóteus 1:15; 2:17,18; 4:9,10; Titusz 1:12–16; 2Péter 2:1; Jelenések 2:6,15 [vö. Apcsel. 6:5]).

A Jézust kiegészítő evangéliumok

Az első századtól egészen a 21.-ig, az evangéliumnak számtalanszor kellett elszenvednie a bukott ember kísérleteit, amivel további lépcsőket akart hozzátenni az Ordo Salutis-hoz. A Korai Egyház már szemtanúja volt az első ilyen kísérleteknek. Az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv lejegyz, hogy a Korai Egyház idejében volt egy olyan törekvés, hogy a kereszténység is gyakorolja a körülmetélést, és emellett az üdvözülés másik fontos feltétele legyen Mózes teljes törvényének betartása

(Apcsel. 15:1,5). A Júdaizmus hívei azt állították, hogy a pogányoknak át kell térniük a Júdaizmusra, mielőtt Isten megadhatná nekik az üdvösséget. A hívők ekkor összehívták az első egyházi tanácsot Jeruzsálemben, hogy elrendeződhessen ez a megosztást okozó ügy. Miután mindenkinek volt lehetősége felszólalni, győzelmet nyert az apostoli bizonyosság (14. vers), Az Isten Igéje (15–18.), és a Szentlélek vezetése (28. vers), és a hívőknek végül nem kellett teljesíteni ezt a két „követelményt”, melyet az Ordo Salutis-hoz akartak egyesek csatolni.

Ez a győzelem viszont sajnos rövid életű volt, mert a Galáciabeliekhez írt könyvben (amelyet nem sokkal a jeruzsálemi tanácskozás után írt Pál) olvashatjuk, hogy Pál egy könyörtelen harcba kellett, hogy kezdjen a Júdaistákkal, ami végig kísérte egész szolgálatát. Ezek az emberek kitartottak, és továbbra is próbálták megváltoztatni az üdvösség útját (vö. Róma 2-4; 1 Korinthus 7:18-20; 2Korinthus 11:4–22; Galata 2:11–14; 5:6–11; Efézus 2:11; Filippi 3:2,3; Kolossé 2:11; és Titusz 1:10). Ez a vitás ügy kitartott Pál és az Apostolok halála után is. Olyan keresztény vezetők, mint Antiókiiai Ignác, továbbra is foglalkoztak ezzel a kérdéssel, immár a második században. (Levél a magnéziaiakhoz 8:1; 10:3).

Az évszázadokon át az Ordo Salutis folyamatos támadásnak volt kitéve. A középkorban az üdvösséget még több feltételhez kötötték: szentelt vízzel való meghintés, érvényes tagság az éppen megfelelő egyházban, áldozásban való rendszeres részvétel és a rendszeres gyónás. A protestáns reformáció után sok csoport pedig a vízkeresztiséget tartotta az üdvösség egyik szükséges lépésének.

Újabb az emberek hasonló hangsúlyt adnak más dolgoknak Pünkösdi körökben. 1916-ban sok pásztor és gyülekezet hagyta ott az akkor újonnan alakult „Assemblies

of God” egyházat egy mozgalomért, melyet „New Light”-nak, azaz „Új Fény”-nek neveztek. A Szentírás tiszta tanítása helyett személyes kijelentésre alapozó „Új Fény” követői azt állították, hogy az igaz üdvösség megköveteli, hogy a vízkeresztség „csakis Jézus nevében” történjen (a Máté 28:19-ben található szentháromsági formulával ellentétben). Emellett az üdvösséghez szükségesnek tartották a Szentlélek keresztségét, mely nyelveken szólással jár. A „United Pentecostal Church” (Egyesült Pünkösdi Egyház), az „Apostolic Church” (Apostoli Egyház), és a „Jesus’ Name Only Pentecostal groups” („Csak Jézus Neve Pünkösdi csoportok”) a mai napig fenntartják az Ordo Salutis ezen kiegészítését.

Ezen tévelygő mozgalmak mellett sokan tettek más, hasonló kijelentéseket a legújabb ébredési körökben. Több alkalommal hallhattunk prédikátorokat, ahogyan közönségeiket figyelmeztették: „Ne menjetek el amellelt, amit Isten tesz a mai nemzedékekkel” és „ha nem szálltok be ebbe, itt ragadtok.” Sok, hosszú ideje hívőként élő ember tért már vissza ilyen összejövetelekről úgy, hogy most valóban újjászülettek, mert megtapasztalták Istennek valami olyan kinyilatkozását, mely egyébként semmilyen Igéből nem nyer hitelességet, különösképp nem az Ordo Salutis-ra nézve. Semmiképp nem szándékom leszólni, befeketíteni azt a sok csodálatos megtapasztalást, amit az emberek annyi helyen átélhetnek. Csupán azért teszem ezt a megjegyzést, hogy bemutathassam, milyen könnyű jóhiszemű, őszinte emberek számára is, hogy abba az ősrégi csapdába essenek, mely hozzáad valamit a Bibliában található egyszerű, egyértelműen leírt üdvösség útjához.

Az ún. „generációs átok” tanítása és gyakorlata szintén egy Jézust kiegészítő evangélium. Ez a tanítás a megtérésen és Jézus uralma alá kerülésen kívül más lépéseket is megkíván ahhoz, hogy egy ember rendeződhessen Istennel. 9 A generációs átok volta megköveteli, hogy az ember számba vegye az előző nemzedékek bűneit, és bizonyos imákat mondjon el, hogy megtörje a felmenőin keresztül ránehezülő átkokat. Az Ige szerint viszont, abban a pillanatban, hogy Jézust elfogadjuk, ő a keresztre szegezi minden adósságunkat, és minden démoni kötelék lehullik. (Kolossé 2:8–15). Nem csupán „szabadnak” mond minket Jézus, hogyha hozzá jövünk üdvösségünkért. Úgy fogalmaz, hogy „valóban szabadok lestek” (teljesen szabadok, vagy tökéletesen szabadok, János 8:36). Ezek miatt a generációs átkok tanítása az apostoli definíció szerint „eretnkség” (Galata 1:6–9), mivel a bibliai Ordo Salutis-hoz további lépéseket tesz, melyeknek semmilyen alapját, tanítását vagy gyakorlatát nem látjuk sem az Apostoloknál, sem a Korai Egyház esetében.

Mi tehát ez az egyszerű és egyértelmű, és az Igében található Ordo Salutis? Nem kevesebb és több ennél: a bűnökből való megtérés és a Jézusba, az Úrba vetett hit, aki a bűneink megbocsátója. Csakis Jézus véráldozata a kereszten az, mely lehetővé teszi a megbocsátást az életünkben, és csak ez tud kibékíteni Istennel. (Máté 26:28; János 3:16; Apcsel. 20:28; Róma 3:24,25; 5:9; Efézus 1:7; 2:13–16; Kolossé 1:14,20,22; Titusz 2:14; Zsidók 9:14,26,28; 13:12,20; 1 Péter 1:2,18–21; 1 János 1:7; Jelenések 1:5; 5:9; 7:14). A megtérés, a hit, és az Ő uralma alá vetett élet az, amely az Ő áldozatának hatásait biztosítja a hívők számára. (János 3:16; Apcsel. 3:19; 5:31; 10:43; 13:38,39; 16:31; 17:30; 20:21; Róma 10:9,10; 1 János 1:9). Az Ige szerint Jézus áldozata elegendő arra, hogy üdvösségünk legyen. A hit (Jézusba vetett bizalom és az iránta való engedelmisség) az, mely egyedüli követelmény, melynek a hívő életében teljesülnie kell. (János 3:16; Apcsel. 11:17; 15:9,11; Róma 1:16,17; 3:27,28; 4:5,16; 5:1; 10:3–13; Galata 3:1,2; Efézus 2:8,9).

Befejezés

Az üdvösség kritikus pontja az Istennel való jó kapcsolatnak. Ez a jó hír, az evangelizálás, és az Egyház egészségének szíve-gyökere. Nem meglepő tehát, hogy az üdvösség az apostoli proklamáció fókuszában áll a Bibliában. Az sem meglepő, hogy az apostolok pont azokat kárhoztatták leginkább, akik megkísérelték megváltoztatni az üdvösségről való tanítást, vagy ahhoz hozzá akartak tenni, azt bonyolultabbá akarták tenni. Ezzel ellentétben, az Apostolok cselekedeteinek könyvében arról olvashatunk, hogy a Korai egyház vezetői következetesen ugyanazt az evangéliumot hirdették. Ma, a pásztoroknak, lelkészeknek ugyanezt a példát kell követniük, és ellenállni minden, az evangéliumot megalkuvásra készítő kísértésnek. Ez annyit tesz, hogy az egyházi vezetőknek ismerniük kell az Isten Igéjét, és azt az ő tisztaságában és erejében kell hirdetniük buzgón és bátran, mégis alázatosan, és ellen kell állniuk olyan tanítóknak és tanításoknak, melyek azt el akarják fordítani. (1 Timóteus 1:3,4; 4:1–6,16,20; 2 Timóteus 1:13,14; 2:15,25,26; 3:13,14,16,17; 4:1–5; Titusz 1:9–11,13,14; 2:1,7,10; Júdás 3).

W.E. Nunnally, Ph.D., a Korai Júdaizmus és a Kereszténység Gyökerei professzora, a Missouri állambeli Evangel Egyetemen, Springfield-ben.

Jegyzetek

1. Az Assemblies of God Általános Tanácsa: „Az Assemblies of God Tizenhat Alapvető Igazsága,” Az Assemblies of God Általános Tanácsa. (http://www.ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_full.cfm#9 [lekérdezve 2007. november 20-án].
2. Az Ige idézeteket a New American Standard Bible® fordításból vettük, Copyright© 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 The Lockman Foundation. Engedélyezve. (www.Lockman.org).
3. Például, The Practice, ABC, 2002.Okt. 20.
4. „nem akarván vagy szándékozván”, hogy elveszenek: az eredetiben az író az „ellipszisként” elnevezett nyelvtani szerkezetet használja, mellyel a cselekvő személyének ismét megjelölése elhagyható, így az igealak mellérendelésre és nem szembeállításra utal – vagyis az itt szereplő ige párhuzamosan értendő az „és (üdvösségre) jusson” szavakkal).
5. „De az egész viláért (bűneiért – a szerző ismét az ellipszis nyelvtani szerkezetet használja) is.”
6. Habár ez csupán egy rövid felmérés azokról a Bibliában található bizonyítékokról, melyek a korlátozott engesztelés ellen vannak, fontos, hogy az olvasó tudja, hogy bőséges irodalmat találhat mindkét oldal érvelőitől mind nyomtatott, mind Interneten megjelent formában.
7. Assemblies of God Általános Tanácsa: „A hívő biztonsága (Visszacúszás),” Az Assemblies of God Általános Tanácsa, (http://www.ag.org/top/Beliefs/gendoct_09_security.cfm [[lekérdezve 2007. november 20-án].
8. Millard Erickson, Christian Theology, [Keresztény Teológia] 2. kiadás (Grand Rapids: Baker Books, 1998), 1007.
9. Wave E. Nunnally, “The Sins of Generational Curse,” - „A generációs átok bűnei”. Enrichment 12., 4. szám (2007. Ősz): 114–120.

Az egyházat fenyegető legnagyobb veszély

Írta: Douglas Groothuis

Arra kértek ma, hogy az egyházat fenyegető legnagyobb veszélyről beszéljek. Úgy hiszem, hogy ami minden másnál jobban fenyegeti az egyházat, az saját kudarca annak terén, hogy megtanítsa, elhiggye és megélje a keresztény hit nagyszerű igazságait úgy, hogy az Isten tetszésére lehessen. Ez nem csak a teológiailag liberálisnak számító gyülekezetek esetében igaz – melyek alapjaiban véve rég elfelejtették a Bibliát – hanem nagyon sok evangéliumi gyülekezetre és intézményre is.

Amikor „elbukik a hűség a tereken” (Ézsaiás 59:14), amikor az egyház megadja magát, és a világi kultúra módjára elbagatellizálja az élet nagy kérdéseit, akkor az evangélium és a Biblia minden igazsága figyelmen kívül marad. Az emberek eltévednek, a jót gonosznak kezdik hívni és a gonoszt jónak. (Ézsaiás 5:20). Ahogyan Jeremiás is siránkozott ezen „Odavan az igazság, kiveszett szájukból.” (Jeremiás 7:28).

A kulturális irányok tisztán láthatók. A vallással kapcsolatos tevékenység aránya magas, de a lelki tisztánlátás, a megítélő képesség alacsony. Az Isten igazi ismerete nagyon ritka. Az okkultizmus és az indokolatlan erőszak milliókat vonz, és nagyon elterjedt a tévében, a pop zenében, mozifilmekben, videó játékokban és már a gyerekkönyvekben is. Az erkölcstelenség evidenssé vált, és minden szinten készpénznek vehető. Erdőőrök gyűjtanak hatalmas erdőtüzeket, és hatalmas vállalatok hagynak figyelmen kívül minden erkölcsöt saját, önző haszonkeresésből. Sorozatgyilkosok is félelemben akarnak tartani bennünket. Tizenévesek rekord számban lövöldöznek iskoláinkban, majd követnek el öngyilkosságot.

Habár Amerikát halálos terrorizmus fenyegeti, nem hajlandó halálosan komolyan venni Istent, a lelket és az örökkévalóság dolgait. Sokan azt akarják, hogy az élet visszamenjen a „normális” kerékvágásba, ami az intelligens tervezésben való hitet, a materializmust, a nagyon erős érzékiséget és a vég nélküli szórakozást jelenti nekik. Ez viszont mind pont az, amiből Isten azt akarja, hogy megtérjünk (1 János 2:15–17). Még 2001. szeptember 11. után is – és még az állítólagos keresztények közt is – az erkölcs és a vallásos relativizmus még mindig túltengésben van. (A legnagyobb csapás a tinédzsereket érte ilyen téren.)

Pluralista társadalmunk sok keresztényt tévesztett már meg azzal a téves ideával, miszerint minden vallás Istenhez vezet. A Szentírás viszont az ellentétjére hívja föl a figyelmet. (2Mózes 20:1-3, ApCsel. 4:12, 1Timóteus 2:5-6). Sok keresztény kezd el jógázni, figyelmen kívül hagyva, hogy ez valójában egy hindu lelki gyakorlat. A bibliai analfabétizmus (vagyis a Biblia átfogó ismeretének hiánya) döbbenetes – főleg ilyen időkben, mikor több Biblia és tanulmányozó lehetőség áll rendelkezésünkre, mint valaha.

A biblikus igazságok leépülésével az egyház óriási veszélynek van kitéve, és féltő, hogy elveszíti ízét, és kialszik fénye (Máté 5:13-16). De ki más tudná elmagyarázni, megvédeni, kihirdetni és alkalmazni Krisztus evangéliumát, ha nem maguk Krisztus követői? Ki más tudna egy objektív igazságot nyújtó, értelmes, erkölcsös és valóban felszabadító világnézettel szolgálni egy ilyen, vallási értelemben teljesen

összszavarodott és morálisan korrump világban? Ki más tudna embereket megtérésre hívni, bűneiket megbocsátani a kereszthalál áldozatán keresztül, mint Jézus Krisztus, a világmindenség Ura? (Kolossé 1:15–20). Ki más tudná így megigazítani az embereket Isten előtt, és felvértezni őket, hogy igaz lelkeségben, hűséges engedelmisségben járjanak, és a világot is megrengető szolgálatba álljanak?

Újra fel kell fednünk az evangélium igazságát. És engedelmeskednünk is kell neki – jöjjön bármi az életben. Az evangélium csak akkor „jó hír”, ha megfelelően tanítunk a Szent Isten elleni bűnök rossz híréről. Ahogyan C.S. Lewis is írt erről a „Mere Christianity” 1 című könyvében, „A kereszténység csakis azután, és nem hamarabb tud szólni hozzád, hogy felfedezted: van egy Morális Törvény és egy e mögött a törvény mögött rejlő Hatalom, illetve hogy megszegted ezt a törvényt, és ezáltal rossz viszonyba kerültél a Hatalommal.”. Ha az egyház néma hangon szól a bűnről, nem beszélhet Krisztus nevében, hiszen egyedül Ő az, aki képes feloldozni bennünket a bűn alól. (János 3:16; 14:6). A keresztények nem fogadhatják el a relativizmust – sem erkölcsileg, sem vallási szempontból (2Mózes 20:1–17).

A Megváltás kizárólag egy szerető Isten kegyelmén át lehetséges, akit a Szentírásból, illetve az Ő Isteni Fiának tökéletes életén, engesztelő halálán és a halált is legyőző feltámadásán keresztül ismerhetünk meg. Ezt az ajándékot csakis Jézuson keresztül kaphatjuk meg (Efézus 2:8; Titusz 3:5). Nincs más evangélium (Galata 1:6–9). Ez az evangélium pedig arra hívja követőit, hogy Jézus tanítványaivá legyenek, nem pedig lelki „fogyasztókká”, és hogy az Ő uralma alá vessék magukat életük egészére nézve (Máté 28:18), valamint, hogy megváltozzanak elméjük megújulásával, és testüket élő áldozatul szánják az Isten szolgálatára (Róma 12:1,2).

Az egyházat fenyegető legnagyobb veszély ma tehát az evangélium igazságának és erejének fokozatos elvesztése. Nem érhet minket ennél nagyobb veszteség!

Douglas Groothuis a Denver Seminary filozófia professzora, és az intézmény „Philosophy of Religion Masters” programját vezeti. 10 könyv szerzője is, és elérhető a következő email címen: Douglas.Groothuis@denverseminary.edu. (Douglas Groothuis engedélyével).

Lábjegyzet

1. C.S. Lewis: Mere Christianity könyvének címét szó szerint „Pusztá kereszténység”-nek lehetne fordítani. Magyar címe kissé pontatlanul „Keresztény vagyok!” lett hivatalos fordításban. – a ford.

TONHAL Portál

**Prédikátoroknak, gyülekezeti és missziós vezetőknek -
mindenkinek, aki szolgálja és építi Isten Országát!**

8000 prédikáció tematikusan feldolgozva, három online magazin a missziómunka különböző területeiről, több mint 100 külföldi szervezet, kiadó és szerző írásai magyar nyelven! Egyedülálló adatbázis, széleskörű források, gyakorlati szemlélet, több mint 1000 felhasználó. **Csatlakozzon Ön is!**

www.theologion.hu

Szentlélek-keresztség: előtte és utána

Írta Anthony D. Palma

E cikk megírására két olyan tényező adott okot, melyek sok pünkösdi vezető számára is aggodalomra adnak okot: egyrészt a pünkösdi gyülekezetekben lévő hívők nagy százaléka nem kapott még Szentlélek-keresztséget, másrészt pedig a Szentlélek-keresztség lényegéről és céljáról nagyon sok a helytelen és téves elképzelés illetve tanítás. Úgy vélem, hogy az orvoslat e problémákra jórészt az egyház vezetőinek (pásztorok, evangélisták, tanítók) kezében rejlik – azoknak, akik más hívők tanításáért és vezetéséért felelősek. Nem szeretnék foglalkozni a dolog utólagos következményeivel illetve az első bizonyítékokkal, amelyeket az Assemblies of God Statement of Fundamental Truths (vagyis az Assemblies of God egyház Alap Igazságai)-ban tisztán ki is fejtenek. Ez a cikk nem az erről való tanítás pozícióját hívatott megvédeni. Inkább, szeretnék olyan tanácsokat adni, amelyek segíthetnek a vezetőknek abban, hogy a hívőket „eljuttathassák” a Szentlélek-keresztség megtapasztalására, valamint segíthetik a már ilyen keresztséggel rendelkező hívőket, hogy felfedezhessék e megtapasztalásukban rejlő lehetőségeiket. Egy vezető stratégiai szempontból azért van ebben a szerepkörben, hogy segítsen más hívőket tanítása és személyes példája alapján. Alapvető fontosságú az igei tanítás tiszta magyarázata, és legalább ilyen fontos a Szentlélekkel telt élet bemutatása is.¹

AZOKNAK,
AKIKET MÉG

NEM

KERESZTELTEK MEG SZENTLÉLEKKEL

A következő javaslatokat tenném, azzal a feltételezéssel, hogy a hívő alapján véve semmilyen ellenérzést nem hordoz magában a Szentlélek-kereszttség megtapasztalásával kapcsolatban, és készen áll rá. A Szentírás semmiféle formulát nem ír elő arra nézve, milyen az, amikor az embert először tölti be a Szentlélek, de a következő néhány gondolat segíthet annak, akit ez érdekel, és Istent ilyen módon keresi.

Minden hívő kaphat Lélek keresztiséget

Jóel előrevetítette, hogy az Úr ki fogja árasztani Szentlelkét az Ő népére (Jóel 2:28,29). Idősre és fiatalra, férfira és nőre, szolgálókra – mindenféle kor-, nemi- vagy társadalmi megkülönböztetés nélkül – és mindegyikükre vonatkozik az ígélet. Visszhangzik e sorokban Mózes izzó reménysége (és próféciája), miszerint azt kívánta, bárcsak az Úr kitöltené Lelkét az Ő népére (4Mózes 11:29). Eszerint többé nem csak egy kiválasztott kör számára adatna meg a prófétálás képessége.

Péter is elővette ezt a témát Pünkösöd napján, amikor először idézni kezdte ezt az ígertszt Jóel könyvéből (Apcsel. 2:17-21), majd kimondta, hogy a Lélek ígélet szerinti ajándéka az övéké: „Mert tiétek [a zsidóké] ez az ígélet és gyermekeiteké [leszármazottaiké], sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (38-39. versek). Az „akik távol vannak” kifejezés jelentheti az időben és földrajzilag messze lévőket, de valószínűleg inkább a pogányokra vonatkozik. (Efézus 2:13,17). Ha egy hívőt érdekl a Szentlélek-keresztység, először bizonyosnak kell lennie afelől, és hinnie kell, hogy ez a megtapasztalás tényleg neki szól.

A Szentlélek már minden hívőben ott lakozik

Fontos kihangsúlyozni, hogy a Szentlélek nem egy külső dolog az olyan hívő számára, aki nem rendelkezik Szentlélek-keresztiséggel. A Lélek ott dolgozik a bűnbánó és hívő személyben, és az újjászületést munkálja. Az ember újjászületése után nem hagyja el a hívőt, hogy majd később visszatérjen és betöltse. Sokakat nagyon összezavar az, hogy az Újszövetségben a Szentlélek-keresztiség képére a „bemerülés”, „kiöntetik”, „rászáll” kifejezéseket használják, míg ezek a kifejezések valójában képletesen értendők, és csupán jelképesen ábrázolt módjai annak a túlradó élménynek, amit az eleve már bennünk lakozó Szentlélek ad. Ez az, ami miatt néhányan ezt a megtapasztalást a már bennünk lakozó Szentlélek „kiáradásának” hívják.

A Szentlélek-keresztiség egy ajándék

Az ajándékot – definíciójából kifolyólag – nem lehet kiérdemelni. Ha egy személy érdemeitől függne, akkor olyan megválaszolhatatlan kérdéseket kapnánk, mint a „Mi kéne, hogy legyen egy ember erre való méltóságának a mértéke?” Vagy: „Milyen 'tökéletesnek' kell lennie valakinek, mielőtt egy ilyen megtapasztalásra adná magát?” Lehetséges, hogy egy őszinte kereső annyira el van foglalva saját méltatlanságával, hogy a Szentlélek ezért nem áradhat szabadon rajta keresztül.

Isten nem engedi, hogy az Őt keresők egy hamis dolgot tapasztaljanak meg

Tanácsadói munkámban néha felszínre kerül az, hogy a keresők attól félnek, hogy ha elkezdene nyelveken szólani, azt vagy saját maguk idézik elő, vagy a Sátántól jön majd. Az ilyen embereket biztosítani kell Jézus szavainak hitelességéről: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” Ez a kérdés olyan szövegkörnyezetben hangzik el, amely azt mondja, hogy még egy földi apa sem fog kígyót, ha a gyermek halat kért, vagy skorpiót, amikor tojást kértek tőle. (Lukács 11:11-13). Az ilyen érzékeny és néha bizonytalan embereket bátorítani kell, hogy hangokkal kifejezzék azokat az ismeretlen dolgokat, amelyeket egy belső készítés ad.

A várakozás és a nyitottság elősegítik a Szentlélek-keresztségre való eljutást

Annak, aki keresztséget kíván kapni, készen kell lennie bármire, amire csak az Úr készíti. Míg a valódi nyelveken szólás nem származhat a nyelveken szóló személytől, a személynek muszáj együttműködnie a Szentlélekkel vagy átadnia magát arra, hogy a Lélek vezesse. Amit a Pünkösöd napján a tanítványok átéltek, nagyon tanulságos lehet a számunkra, hiszen Lukács megjegyzi számunkra, hogy „nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (Apcsel 2:4). Az ilyen várakozás nagyon fontos; szinte ellenszer arra, amit sokan szeretetlenül krónikus keresésnek hívnak.

Az imádság és a dicséret gyakran vezetnek el ehhez a megtapasztaláshoz

Jézus tanítását az Atya természetével kapcsolatban; hogy Ő ad Szentlelket azoknak, akik tőle kérik (Lukács 11:13) egy hosszabb Igeszakasz követ, mely az imádságról szól (1-12. versig), melyben kifejti és illusztrálja az imádkozás folyamatosságát. A görög igék „kér”, „keres”, „zörget” itt az eredetiben a görög jelen időben vannak, mely azt indikálja, hogy ez egy folytonosságra utal: „kérjete és keressetek, zörgetsetek tovább.” Ezt persze meg kell különböztetnünk a kétségbeesett, frusztrált könyörgéstől. Ez sokkal inkább hasonlít ahhoz, amit a Boldogmondásokban láthatunk: „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtettek.” (Máté 5:6). Azt is meg kell jegyeznünk, hogy Pünkösöd előtt a tanítványok „valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban.” (Apcsel 1:14).

Amikor a nyelveken szólásról tanítunk, mint a Szentlélek-keresztség egyik bizonyítékáról, nincs-e ennek olyan veszélye, hogy az emberek inkább a nyelveken szólást fogják keresni, és nem magát a keresztséget?

Sajnos, ez a lehetőség fennáll, de egy tanítás rossz használata még önmagában a tant nem érvényteleníti. A téves használat vagy a hamisítvány nem hogy megcáfol egy doktrínát, hanem még segít is abban, hogy megalapozza a hamisítatlan, valódi doktrína fontosságát. Míg a nyelveken szólás a Szentlélek-kereszttség velejárója, fontos észben tartanunk, hogy Jézus azt a parancsot adta a tanítványainak, hogy várjanak, míg nem telnek meg Szentlélekkel. A hangsúly tehát mindig a keresésen van – hogy vágyjunk arra, hogy a Szentlélek betöltsön. A nyelvek pedig természetesen fogják kísérni ezt a megtapasztalást. [A The General Council of the Assemblies of God (vagyis az „Assemblies of God Egyház Általános Tanácsának”) hivatalos álláspontját taglaló iratból kivonatolva.]

Az kitartó Istenhez folyamodást egyesíteni kell a dicséréttel

A tanítványok életében az „imádkozz a te felső szobádban” alapelvet kiegészítette, hogy „mindig a templomban voltak, és áldották Istent.” (Lukács 24:53). A Szentlélek-kereszttség keresőit bátorítani kell arra, hogy az imádkozás mellett dicsőítsék is Istent, mivel ha saját nyelvén dicsőíti valaki Őt, az gyakran elősegíti azt, hogy a dicséretet egy másikon folytassa. Itt megjegyezzük, hogy a tanítványok „glosszolatikus”, (azaz nyelveken való) megszólalása Isten hatalmas cselekedeteit dicsérte. (ApCsel 2:11; és még 10:46). Ez azért is kiváltképp érdekes, mert a Pünkösöd zsidó ünneplése, amely egy szüreti fesztivál, önmagában az öröm és az Isten felé kifejezett hálaadás ideje volt. Ha csak személyes vonatkozásban nézzük, az egyén, amikor betakarításainak első zsengeit vitte Istenhez, ugyanúgy Isten hatalmas tetteit sorolta fel arról az időszakról, amikor Izraelt kihozta az egyiptomi rabszolgaságból. (5 Mózses 26:1–11).

Különleges áldások is megeshetnek közben

A Szentlélek-kereszttség megtapasztalása a nyelveken szólásban csúcspont, de időközben is át lehet élni nagyon is jelentőségteljes szellemi dolgokat. Nem igazán helyénvaló úgy utalni a Szentlélek-keresztségre, mint „a kegyelem második munkájára”, hiszen minden, amit Istentől kapunk, az az Ő kegyelmén keresztül lehet a miénk. Következésképp, sok-sok áldást kaphat valaki a között a két időpont között, amikor újjászületik illetve mikor megkapja a Szentlélek-keresztséget. De az is előfordulhat, hogy ezek az áldások mintegy előrevetítik és megízleltetik az emberrel a csúcspont megtapasztalását. Ezzel a témával kapcsolatban nem számít a „mindent vagy semmit” alapelv. Vannak olyan szellemi élmények az Úrral, melyek azt a célt szolgálják, hogy előmozdítsanak Lélek teljes megtapasztalásának irányába. A keresőket viszont mindig el kell látni tanácsokkal, nehogy összetévezzék ezeket a megtapasztalásokat magával a Szentlélek-keresztséggel.

Isten időzítése eltérhet a miénktől

Az Úr bizonyosan válaszol a hittel elmondott imára és a dicséretre, de vannak okok, amiket igazán csak Ő tud, melyek miatt az Ő időzítése nem mindig vág egybe a mi vágyainkkal. Mind az Apostolok cselekedetiben, mind az egyháztörténet során azt láthatjuk, hogy a Szentlélek néha teljesen váratlan helyeken és időkben tölteti ki. Következésképpen, a kereső ember nem szabad, hogy elbátortalanodjon vagy önvádlsba kezdjen, ha a Szentlélek nem pont akkor tölti be, mikor ő arra számít. Vannak viszont olyan idők is, mikor az Úr különleges meglátogatását tapasztalhatjuk meg, és sokakat betölt a Szentlélek; az ilyen alkalmak optimális környezetnek bizonyulhatnak a kereső számára. Pontosan ez játszódott le abban az ifjúsági körben, ahol én szellemileg növekedtem. Már jó rég óta senki sem kapott ott Szentlélek-keresztséget. Aztán, mindenféle különösebb ok nélkül, többünket betöltött a Szentlélek egy rövidebb idő leforgása alatt. A nővéremet töltötte be először, aztán nemsokára én tapasztaltam meg, ahogyan betölt a Szentlélek – saját szobám magányában – egy olyan alkalommal, amikor egyszerűen általánosságban imádkoztam, mindenféle utalás nélkül a Szentlélek-keresztségre.

AZOKNAK,
AKIK MÁR

MEGKAPTÁK A SZENTLÉLEK-KERESZTSÉGET

Van néhány kérdés, mely nagyon is helyén való, mikor a betöltetés utáni állapotról beszélünk. Ilyenek például a következők: A megtapasztalás során milyen szerepe van a nyelveken szólásnak? A glossolalikus, azaz a „nyelveken való” megszólalás a Szentlélek-keresztség lényege? Mik az Isten céljai ennek a megtapasztalásnak? Vannak olyan, Szentlélek-keresztséggel rendelkező keresztények, akik fenntartás nélkül hiszik, hogy „akit egyszer betöltött, az mindig ebben az állapotban marad”? A Szentlélek-keresztség megújítható dolog? Egy vezetőnek kötelessége, hogy tanításában és az emberek vezetésében, szélesebb látókört nyújtó, és egy mindent magába foglaló látásmódot adjanak át a Szentlélek-keresztség jellegéről és céljairól. Úgy tartom, hogy a Szentlélek-keresztség isteni céljai közt szerepelnek a következők:

A nyelveken szólás

A nyelveken szólás azonnali, és tapasztalati úton is látható jele annak, hogy a Szentlélek betöltötte az embert, de Pál arról is beszél, hogy a nyelveken szóló emberre magára is jótékony hatással van: „Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez.” Majd: „Aki nyelveken szól, önmagát építi.” (1Korinthus 14:2,4). Ez a nyelveken szólás imádságos szemszöge, melyet Pál azzal társít, ahogyan Istent áldjuk és neki hálát adunk. (16-17. versek). A Lélek által való imádkozás egyik eleme is ez (Efézus 6:18; Júdás 20). A nyelveken szólás tehát egy olyan eszköz, mellyel egy hívő szellemben saját magát építheti. Ezért is nevezik sokszor az ember ima-nyelvének. Így a nyelveken szólást nevezhetjük a kegyelem egy eszközének. Nem olyan jelenség, melyet kizárólag a Szentlélek-keresztség megtörténésekor tapasztalhatunk; ennek egy folytonos, ismétlődő megtapasztalásnak kell lennie. Ezt teljes mértékben alátámasztja Pál kijelentése a korinthusiak felé: „Szeretném, ha mindnyájan szólnátok nyelveken.” (1Korinthus 14:5).³

Ezek mellett, számos megbízható Igemagyarázó értelmezi a Róma 8:26-ban írtakat úgy, hogy azt Pál a nyelveken szólásra érti: „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan foháskodásokkal” (Róma 8:26).

A szellemi megnyilatkozásokkal szembeni nyitottság

A Szentlélek-keresztség felnyitja az azt megkapó hívő számára a kegyelmi ajándékok (az angolban „spiritual gifts”, azaz szellemi ajándékokként szerepel – a ford.) egész tárházát. Ez természetes következménye annak, amikor az ember már eleve átadta magát valami természetfölötti és értelem fölött álló dolognak azzal, hogy engedte, hogy a Szentlélek betöltse. Példaként, ilyen szemszögből, az amikor Péter a hívőkhöz szólt Pünkösd napján, prófétikus megszólalás volt, mivel tisztán kivehetjük a Lukács által leírtakból: ennek a beszédnek a leírását ugyanis az apophthengomai ígével vezeti be, mely a görögben az ihletett beszédre használt kifejezés.

Nézzük meg a fő kegyelmi ajándékok listáját. (1Korinthus 12:8–10, 28–30; Róma 2:6–8; Efézus 4:11) Ezek az Igék felfedik, hogy ezen ajándékok többsége valamilyen módon már az Ószövetség idején, illetve az evangéliumokban is megmutatkozott. Akik a Pünkösd előtt is tanítványok voltak, maguk is közreműködtek a gyógyításokban, és a démonűzésekben. (Lukács 10:9,17; lásd még Máté 10:8). Ezen túl, láthatjuk még, hogy az Egyháztörténet különböző korszakaiban is működtek többféle formában a kegyelmi ajándékok a keresztényekben.

Mivel az Isten népének épülése a kegyelmi ajándékok mindent átívelő célja a gyülekezetben (1Korinthus 12:7; 14:3–6, 12), az is nagyon fontos, hogy a Lélek által betöltött hívőket bátorítsuk arra, hogy buzgón törekedjenek is rájuk (1Korinthus 12:31; 14:1).

Az igaz élet

A Szentlélek-keresztiséget fontos úgy látni, mint amivel együtt jár az igazságban járás, az igaz élet. Az Assemblies of God Alapvető Igazságait megfogalmazó nyilatkozat 7. cikkelye hitem szerint helyesen fogalmazza meg, hogy a Szentlélek-keresztiséggel „az életre és szolgálatra való felruházás jár együtt.” Úgy tartom, hogy az „életre” kifejezés az „igaz életet” jelenti. Ha a Szentlélek-keresztiség valóban egy bemerítkezés (az angol kifejezés „baptism”, mely merítést, bemerülést jelent – a ford.) abba az Istenbe, aki maga a Szentlélek – ami a Rá használt leggyakoribb kifejezés az Újszövetségben – ennek a megtapasztalásnak hatással kell lennie az ember személyes szentségére nézve. A korinthusi hívők egy nagyon alapvető problémája az volt, hogy folytatták a nyelveken szólást anélkül, hogy engedték volna, hogy a Szentlélek valóban munkálkodhasson az életükben. Ez az a pont, ahol a Szentlélek-keresztiséget nyert hívőknek meg kell érteniük, hogy a szellemi (kegyelmi) ajándékokon túl a szellemi (lelki) gyümölcsöknek is a pünkösdi megtapasztalásból kell eredniük.

A Pünkösd napján meglátott tűz jelenséget részben Isten szentségének kell tulajdonítani (amely gyakori a Szentírásban – pl. az égő csipkebokor) és következőképp az Szentlélek-keresztiséget megkapó személy szentségének is. A Szentlélek-keresztiség nem idézi elő a személy azonnali megszentelődését (erre semmi nem képes), de a keresztiséget megkapó ember ezáltal egy nagy lendületet kap arra, hogy olyan életet éljen, mely Istennek tetsző. Ebben a tekintetben, fontos hogy meglássuk azt a kapcsolatot, amelyet Pál állít fel a között a két dolog között, hogy folyamatosan be legyünk töltve Lélekkel, és ami ennek a következménye a hívő életére nézve – az öröm, a mások felé való szolgálat, az egymásnak való alávetettség és a tisztelet (Efézus 5:18-6:9).

Helyénvaló itt megemlíteni, hogy a Szentlélekben való betöltekezés nem szabad, hogy egyszeri megtapasztalás maradjon. Az Ő mindennapos munkáján kívül, melyet az életünkben végez, van több olyan alkalom is, mikor a Szentlélek rászáll a hívőkre, hogy betöltsön valami speciális szükségletet, vagy mikor a hívő válságban van; az ilyen időkre utal úgy sokszor az Írás, mint amikor „betölt a Szentlélek” (ApCsel 4:8,31; 13:9,52).

Erő a bizonyágtételre

A Szentlélekkel kapcsolatos erőt gyakorta említi az Újszövetség, és vannak helyek, ahol e két kifejezés (a Szentlélek és az erő/hatalom) felcserélhető (pl. Lukács 1:35; 4:14; ApCsel 10:38; Róma 15:19; 1Korinthus 2:4; 1Thesszalonika 1:5). Jézus, mikor mennybemenetele előtt úgy beszélt tanítványaihoz, hogy maradjanak Jeruzsálemben, „amíg fel nem ruháztatnak mennyei erővel.” (Lukács 24:49). Az Apostolok cselekedeteiben azt mondja nekik, hogy „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek” (1:8) A Szentlélek-keresztiség, illetve a világ-evangélizáció szorosan egymáshoz kapcsolódó, és hangsúlyt kapó témái az Apostolok cselekedetéről szóló könyvnek. A köztük lévő ok-okozati kapcsolat nyilvánvaló, de meg kell jegyeznünk, hogy Jézus nem mondott olyat, hogy a Szentlélek-keresztiség egyedüli célja az evangélizáció lenne. A cikk során jeleztem én is már azt, hogy a Szentlélek munkáját a Lélek-keresztiségben egy szélesebb összefüggésben kell értelmezni annál, mint amit az Apostolok cselekedeteiben hangsúlyozva találhatunk. Mégis, ha egy Szentlélek-keresztiséggel rendelkező személy nem törődik az elveszettekkel, az magában nagyon ellentmondásos dolog.

Mind bibliai álláspontból, mind a Pünkösdi mozgalom missziós-evangélizációs törekvéseinek szemléletéből kiindulva, ennek az erőnek a vételét mindig az evangélium hirdetésével együtt kell értelmezni. Ez a hirdetés, természetesen, első

sorban szóbeli, de az az erő, amit Jézus ígért, magában hordozta az Ő nevében bekövetkező csodatételeket is. Az Apostolok cselekedetei a kegyelmi („spiritual” – szellemi ld. fent – a ford.) ajándékok megjelenéseinek igazi katalógusát vonultatja fel – beszédbeli ajándékokat, gyógyításokat, démonűzéseket, halott támasztást stb. Pontosan olyanokról beszél itt az Ige, amiket az Úr is használt abban az időben, mikor hallgatóságát az evangélium hirdetésére készítette.

ÖSSZEGZŐ GONDOLATOK

E cikkben megpróbáltam több témát is érinteni: a szükségét, hogy vezetőink (pásztorok, evangélisták, tanítók) tanítsák Isten népét, hogyan legyenek készen a Szentlélek-kereszttség elnyerésére; a szükségét, hogy aki már megkapta a Szentlélek-keresztiséget, az folyamatosan megtapasztalja a Szentlélekkel való betöltekezést, valamint hogy újra és újra átélje az Ő megújítását szükség idején. A Szentlélek-keresztiségről való tanítást nem szabad elzárt ereklyeként őrizni; ennek egy létfontosságú, termékeny megtapasztalásnak kell lennie a hívők életében, az Úrral való személyes kapcsolatukban, a más hívőkkel való interakcióik során, és a világ felé való tanúságukban.

Anthony D. Palma, Th.D., hosszú ideje az Assemblies of God tanítója, és Springfield-ben lakik, Missouri államban.

Jegyzetek

1. A következőkben felhasznált, átdolgozott és kiegészített formában felhasználtam néhány anyagot saját monográfiámból, melynek címe The Holy Spirit: A Pentecostal Perspective („A Szent Szellem: Egy pünkösdi szemlélet”) (Logion Press, GPH, 2001).
2. Az igei idézetek [az eredeti, angol nyelvű cikkben – a ford.] a New American Standard Bible fordításból származnak (Updated Edition, 1997), hacsak másként nem jeleztem.
3. A „beszéd”-re használt görög ige jelen időben van, mely folyamatosságra vagy lineáris cselekvésre utal.

365 NAP LELKI DIÉTA

gondolkodásmódformáló tanulmányorozat keresztényeknek

Ön azzá válik, amit befogad, amivel rendszeresen és tudatosan táplálja a lelkét és a szellemét!

ÖNÉRTÉKELÉS hozzáértés
kapcsolatok ÉRTEKREND
JELLEM eredményesség

ÖN MIVEL TÁPLÁLJA A SZELLEMÉT?

www.apcsele29.hu

A gyógyulás és az engesztelés kapcsolata

Ezen cikk az Írás azon kulcsfontosságú részeit járja körül, melyek egy bizonyos párhuzamot vonnak Isten gyógyító gondoskodása és Krisztus megváltó munkája között. Létezik gyógyulás az engesztelésben? Ha igen, mit jelent ez a kifejezés?

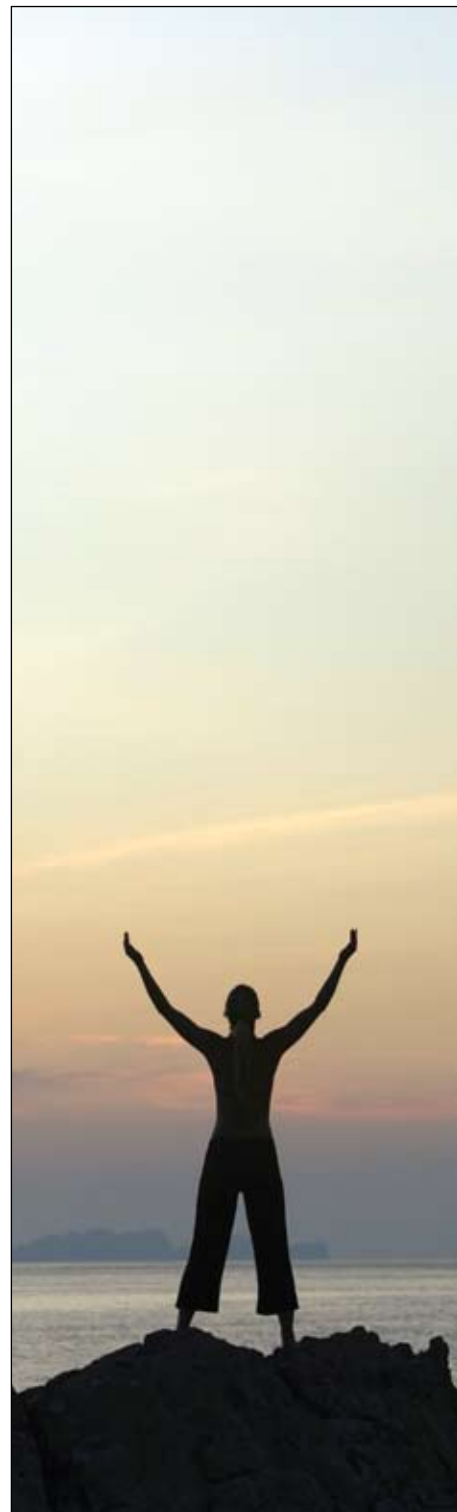
Az isteni eredetű gyógyítással kapcsolatos általános kérdésekről ritkán esik szó, mivel semmi kétség nem fűződik az Úr gyógyító képességéhez vagy a gyógyulásról való gondoskodásához. „Mert én, az Úr, vagyok a te gyógyítód.” (2Mózes 15:26) – melyet mind az Ó-, mind az Újszövetség hangsúlyozottan mutat be. Még a karizmán keresztüli gondoskodást is elkészítette - a mai ember számára is –, nevezetesen a „gyógyítások kegyelmi ajándékait” (1Korintus 12:9), valamint a helyi gyülekezetekben ilyen típusú szolgálatokat (Jakab 5:13-16).

A kulcsfontosságú ószövetségi igeszakasz

Számos példát lehetne idézni az Úr népének meggyógyításáról, mint ahogy jellegzetes kijelentéseket arról, hogy „meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt. 103:3), a figyelem központjában azonban az Ézsaiás 53:4-nek kell állnia: „Pedig a mi betegségeinket [holi] viselte [nasa], a mi fájdalmainkat [make obh] hordozta. [sabhal]” Mindegyik héber kifejezés jelentőségteljes.

Sajnos a „betegségek” és „fájdalmak” szavak nem adják vissza pontosan a héber megfelelőik jelentését. A „holi” tisztán betegségre, bajra utal, ahogyan az az 5Mózes 28-ból is kiderül (pl. az 59. és 61. igeversben). Hasonló módon, a „make obh”-ot fizikai fájdalom leírására használják. „Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával.” (Jób 33:19). Ugyanezen főneveket használja a Messiásra, mint „fájdalmak férfija [make obh], betegség ismerője [holi]” (Ézsaiás 53:3). Az NASB széljegyzetei ugyanúgy „fájdalom”-ként és „betegség”-ként fordítják itt is és a következő igeversben is.

A Messiást azért ábrázolták ilyen módon, mert halálával magára vállalta a mi betegségeinket és fájdalmainkat. Az ige, melyet az Ézsaiás 53:4-ben használ („nasa” és „sabhal”) tisztán erre mutat. A „nasa” azt is jelenti: emel, szállít, visel, elvisz. A fejezet későbbi részében azt olvashatjuk „sokak vétkét vállalta

[nasa] magára” (12. igevers). Ez az ige, abban a kontextusban mint az Ézsaiás 53, kifejezetten azt az elképzelést hordozza magában, hogy a Messiás népének bűneiért és betegségeiért hal meg, ugyanakkor nem csak értük, hanem helyettük is. A bűnbak ilyesfajta leképezése a helyettesítés ezen koncepcióját írja le, amikor azt olvassuk: „hadd vigye magával [nasa] a bak minden bűnüket”. (3Mózes 16:22).

A „sabhal” ige nehéz teher cipeléséről tanúskodik. Az Ézs53-ban is előfordul, méghozzá abban a kontextusban, hogy a Messiás a mi fájdalmainkat hordozza (4. vers), csakúgy mint a mi gyötrelmeinket (11. vers). Kétségtelen, hogy Ézsaiásban az fogalmazódott meg, hogy a Messiás mind a nép bűneiért, mind betegségeiért meghalt.
Máté 8:16,17 és Ézsaiás 53:4

Az Ézsaiás 53:4-et mindössze egyszer idézi az Újszövetség. Miután beszámol számos gyógyításról és démon-űzésről, Máté ekképp szól: „hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „Erőtlenségünket [astheneia] ő vette el [lambano], és betegségeinket [nosos] ő hordozta [bastazo].” (8:17).

Az „astheneia” alapjelentése „gyengeség”, de az Újszövetség gyakran alkalmazza betegségre, bajra (ld. ApCsel 28:9; Lukács 5:15). Ige alakjában sokszor használják testi gyengeségtől való szenvedésre, azaz betegségre (ld. Máté 25:39; János 11:1–3,6; Jakab 5:14).

A „nosos” ennek szinonimája, betegséget, vagy kórt jelent. (Érdekes módon a Septuaginta a szóban forgó kifejezést az Ézsaiás 53:4-ben „hamaritas”-nak, azaz „bűn”-nek fordítja, amire nincs indoklás). Olyan részekben található meg ezen jelentéssel, mint az ApCsel 19:12, a Máté 4:23, 9:35; a Lukács 7:21 és sok más.

Ami az igét illeti, a „lambano” sok más egyéb jelentése és széleskörű használata mellett ebben a fejezetben az „elvisz”, vagy „eltávolít” értelmet közvetíti. Egyik lehetséges jelentése a „megfogja, hogy elvigye” lehet. A „bastazo” azt jelenti „eltávolít”, „elcipel”, vagy „hordoz” – ami pontosan közvetíti az Ézsaiási igeszakasz gondolatait.

Máté idézetének helyénvalósága

Az Ézsaiás 53 a Krisztus vezeklő halálára fókuszál. Hogyan mondhatta akkor Máté, hogy az Ézsaiás 53:4 beteljesedett, még a keresztre feszítés előtt? Néhány pontot le kell szögeznünk.

Az Újszövetség irányadó bármely ószövetségi igeszakasz értelmezéséhez. Habár Jézus akkor még nem halt meg, a Máté 8 az Ő halála, és az abból származó előnyök iránti várakozásról számol be. Istent nem határolja be az idő problémája - mi vagyunk, akik térhez, időhöz vagyunk kötve.

Az, ahogyan Máté idézi Ézsaiást, megelőlegező természetű. Bizonyos tekintetben felfoghatatlan, de a kereszt jótéteménye minden hitbéli emberre visszaterjed az időben. Az Ószövetség szentjeinek üdvössége, habár nem lehettek ennek tudatában, Krisztus később bekövetkezett keresztáldozatának alapján jött létre. Isten, akiről talán elmondható, hogy örök jelenben létezik, túllépi az idő határait. Valójában az Ő szemében Krisztus a megöletett Bárány a világ alapjának megvetése óta. (Jelenések 13:8). (A kifejezést egyesek arra az időre vonatkoztatják, amikor az Élet Könyvébe bevezetik a neveket. [Jelenések 17:8], de a görög szórend, természetéből fakadóan azt sugallja, hogy a „megölt” melléknévi igenevet módosítja [ld. még 1Péter 1:18–20]. Egyik esetben sem lehet szétválasztani a leölt Bárányt az Élet Könyvétől, ami a leölt Bárányé). Következésképp, a kereszt jótéteményei átívelik az emberiség egész történelmét.

Néhány következtetés

Kikerülhetetlenül fontos kapcsolat áll fenn a gyógyulás és az engesztelés között. Ugyanakkor a kifejezetten és tisztán erről beszámoló bibliai igeversek száma rendkívül alacsony. Még a közismert és gyakran idézett „az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézsaiás 53:5; Id. 1 Péter 2:24) igehelyet is úgy kell értenünk, mint ami a lelki üdvösségre, és a fizikai gyógyulásra is vonatkozik. Ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy az Ézsaiás 52:13-tól az 53:12-ig tartó, nagy messianisztikus ígéréseinek lökete Krisztus értünk elszenvedett haláláról szól. Épp ezért körültekintőnek kell lennünk, mikor megpróbáljuk megkísérelni a „gyógyulás az engesztelésben” teológia megformázását. Mégis, hinnünk kell, hogy az isteni gyógyulás a kereszten át jutott el hozzánk.

Fontos szempontja a bibliai megváltásnak annak holisztikus természete. Krisztus azért halt meg, hogy visszafordítsa az ősszüleink bűneiből származó átkot. „Krisztus megváltott minket a törvény átkától” (Galata 3:13). Az átok a halál volt – mind fizikai, mind szellemi tekintetben. Az egész emberért halt meg, nem csak a lelkéért. Megváltó munkája magában foglalja az üdvösséget az ember lényegének minden aspektusára nézve, azonban megfogalmazza a test, a lélek és a szellem közötti kölcsönös kapcsolatot.

Fizikai gyógyulás következik be a Krisztus engesztelő munkája által, de az legjobb esetben is csak ideiglenes megszabadítás, mivel mindenkinek meg kell halnia. A nagyobb fizikai szabadítás a test megváltása lesz, ami nem csak annak feltámadását, hanem átalakulását is jelenti majd, amikor nem lesz többet kitéve már a betegségnek és a kóroknak (Róma 8:23; Filemon 3:20,21). Végezetül, a fizikai és a szellemi halál következményein felülkerekedik annak a halála, aki magára vállalta mind bűneinket, mind betegségeinket.

Anthony D. Palma, Th.D., az „Assemblies of God” oktatója hosszú ideje, és Springfieldben, Missouri államban él.

A TÁRHÁZ MAGAZIN

az amerikai Assemblies of God pümkösi felekezet által gondozott Enrichment Journal kéthavonta megjelenő, rövidített, magyar nyelvű kiadása. Az eredeti magazin kiadója a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD USA, Magyarországon 2009. júniusától a Kiadót az APCSEL29 képviseli és szerkeszti.

Időszerű teológiai, bibliai és gyülekezeti témákat fejtegető cikkeivel a Tárház Magazin a magyar lelképásztörök, gyülekezeti vezetők és missziómunkások szükségét kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre. Az elektronikus kiadványban szereplő fotók és illusztrációk az internetről származhatnak, és Creative Common felhasználási joggal rendelkeznek.

Magyar szerkesztőség és képviselő: APCSEL29 - Miskolc. E-mail: tarhaz@apcsel29.hu

A szerkesztőbizottság tagjai: Terri Gibbs, a Life Publishers / Enrichment Journal képviselőjében, Pataky Albert, az Evangéiumi Pümkösi Egyház elnöke, Szűcs Sándor, az APCSEL29 szakmai vezetője.

A magyar fordítás Jermann Gábor munkája.

A Tárház Magazin 2009. júliusától (a 22. számtól) kizárólag elektronikus úton, PDF kiadványként jelenik meg, amely INGYENESEN letölthető az Enrichment Journal honlapjáról (<http://enrichmentjournal.ag.org/International/Hungarian>).

A feltámadás ereje a prédikációkban

Írta: Hardy W. Steinberg

Talleyrand, aki számos tisztséget töltött be XVIII. Lajos, Napóleon Bonaparte és Fülöp Lajos uralkodása alatt, egyszer megkérdezte az egyik francia királyt, hogyan kezdene neki egy olyan új, hatalmas vallás megalapításának, mint a kereszténység. A király nagyon egyszerűnek találta a választ. Mindössze keresztre feszítést kellene elszenvednie, utána pedig feltámadni halottaiból harmadnapon. Ezzel a válasszal emlékeztette a király a korábbi papot a kereszténység egyedülállóságára. Más vallásoknak is vannak jó tanításai. Némelyükmártírokat is felmutathatnak. De csak a kereszténység tanúskodik a Megváltóról, aki meghalt majd feltámadt.

Az apostolok felismerték a feltámadás óriási jelentőségét és prédikációik kiemelt vonásává tették azt (ApCsel 2:24–32; 3:15–26; 17:18). Még a fizikai bántalmazással való fenyegetést követően is tovább prédikáltak hitük egyedülállóságáról. Lukács azt írja: „Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról” (ApCsel 4:33).

A lelkipásztorok amint felismerik az apostoli prédikációk drámai eredményét, úgy vágnak hasonlóképpen gyümölcsöző szolgálatra. Az apostolok prédikációinak és tanításainak vizsgálata feltárja, miért is létfontosságú a feltámadás igazsága a szolgálati erőfeszítések sikerében.

Bizonyíték Krisztus Istenségére

A feltámadás egyik nagy tényezője, hogy minden kétségen felül bizonyítja Krisztus isteni mivoltát. Amikor írástudók és farizeusok jelet kértek Jézustól, hogy bizonyítsa nekik ilyen módú tanításra való jogosultságát, Jézus közelgő feltámadására utalt ezekkel a szavakkal: „ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele” (Máté 12:38–42). Amikor megkérték, mutasson jelet, mely bizonyítja, hogy joga van a pénzváltók zsinagógából való

kiűzésére, ugyancsak saját feltámadására hivatkozott, mondván: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.” (János 2:19).

Pál a római keresztényekhez írt levelében újra megerősítette Jézus tanítását. Rámutatott arra, hogy az evangélium Jézus Krisztussal kapcsolatos, aki nem csak Dávid földi leszármazottja, de ugyanakkor „a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult”. (Róma 1:4). Következésképpen azokat az embereket, akik a korai egyház prédikációját hallgatták, külön tudatosították arról, hogy nem csak egy rendkívüli prófétával álltak szembe, hanem az Isten örökkévaló Fiával.

Sokévnyi, az egész világot érintő liberális teológia hirdetése után ismét nagy szükség van a természetfelettség hangsúlyozására. A lelkipásztorok biztosak lehetnek afelől, hogy semmi sem fogja jobban meggyőzni az embereket Krisztus Istenségéről, mint a feltámadásáról való kijelentés. Egy nagyon fontos dolgot tanulhatunk az újszövetségi prédikátoroktól: ahelyett, hogy önmagukat részletes vitába lovallták volna, egyszerűen meggyőző kijelentést adtak a feltámadás tényszerűségéről. Ez újabb lelkek csatlakozását jelentette az egyházhoz.

Bizonyíték az eljövendő ítéletről

Krisztus feltámadásának másik tényezője az, hogy bizonyítja: van egy közelgő ítélet. Pál Areopagoszon tartott prédikációjában hirdette, hogy Isten mindenütt arra hívta az embereket, hogy térjenek meg (ApCsel 17:30). Azon rengeteg eszköz közül amihez Pál fordulhatott volna, a félelmet használta ez alkalommal. Rámutatott arra, hogy lesz egy nap, melyet a világ fölött tartott ítéletre jelöltek ki. Bizonyosságot hirdetett az elkövetkezendő ítéletről, melyet Isten adott minden ember számára „azáltal, hogy feltámasztotta [Krisztust] a halálból.” (ApCsel 17:31).

Minden egyes alkalommal, amikor az evangélium szolgálja a feltámadás igazságát, az egy emlékeztető az emberek számára az elszámolás eljövendő napjáról, és újra megerősíti azt a tényt, hogy az Atya minden ítéletet a Fiúra bízott. (János 5:22); hogy a ma Megváltója a holnap Bírója lesz.

Egyes emberek válaszolnak Isten szeretetére, míg másokat csak az ítélettől való félelem mozgat meg. Júdás felhívja a figyelmet ezen jelenségre amikor azt mondja, „Könyörüljete azokon, akik kételkednek, mentsétek meg őket kiragadva a tűzből. Másokon is könyörüljete, de félelemmel, utálva még a ruhát is, amelyet testük beszennyezett.” (Júdás 22,23). A lelkészek és pásztorok mind apostoli példát, mind bibliai intézkedést hajtanak végre akkor, amikor a Krisztus feltámadásáról való prédikálással emlékeztetik az embereket arról az eljövendő feltámadásról, amiben minden valaha élt ember részesül majd. Ezek közül sokak azért támadnak majd fel, hogy elítéltesse nek.

A teljes áldozat bizonyítéka

A feltámadás igazsága ugyanakkor bizonyíték Krisztus teljes áldozatára, amelyet a világ bűneiért hozott. Pál azt írja, Krisztus „halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” (Róma 4:25). Ha Krisztus megragadt volna a halál fészkeiben, az személyes bűnhődésre utalt volna, nem pedig arra, hogy a világ bűneit vette magára. És mivel az engesztelés tökéletes beteljesedése

hatott a Golgotán, Krisztus feltámadt a halálból. A Szentlélek küldetése most az, hogy meggyőzze a világot Krisztus megigazulásáról, (János 16:8,11) amit mindannyiunknak beszámít, „ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust” (Róma 4:23,24).

A feltámadás igazságáról való prédikálás arra emlékezteti az embereket, hogy az áldozat olyannyira teljes, hogy ezen keresztül Isten rá tud tekinteni Ádám elbukott nemzetére és igaznak jelentheti ki őket. Korábbi bűnösök járulhatnak bátorsággal a kegyelem trónja elé (Zsidók 4:14–16), nem emberi érdemek által, hanem Krisztus tökéletes áldozatán keresztül. Ők azok, akiket „megajándékozott ... szeretett Fiában” (Efézus 1:6).

Minden pásztor felismeri önmagáról, hogy nagyon is ember. Időnként az élet nyomásai elhomályosíthatják azt az igazságot, hogy az evangélium igenis jó hír. A bibliai prédikátorok azonban mindig emlékeztetnek, hogy minél sötétebb a történelem órája, annál nagyobb szükség van az embernek a jó hírre. Kétség sem férhet hozzá, hogy a mostani valóban az az óra, amikor örömteli bizonyossággal kell kijelentenünk, hogy Krisztus feltámadt, azért, hogy az emberek, akik megfáradtak a bűn súlya alatt, megkönnyebbülést találjanak Isten megigazító kijelentésében.

Bizonyíték Krisztus közbenjárására

Milyen hálásak a hívők, hogy Krisztus feltámadása egyben bizonyíték közbenjáró szolgálatára is! Az emberi élet tapasztalatainak egyik legnyilvánvalóbb igazsága az, hogy a Sátán mindig is Isten embereinek elbukását kereste. Jézus, a megfeszítése előtti sötét órákban azt mondta: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Lukács 22:31,32).

Az Írás emlékeztet minket arra, hogy feltámadásával és mennybemenetelével Krisztus biztosítja a Benne hívőket arról, hogy közben fog járni értük. Pál, a római hívőkhöz írt levelében azt mondja „Ki ítélné kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?” (Róma 8:34). Ez a közbenjárás az oka annak, hogy a hívő megmenekülhet a legvégső vereségtől, és övé lehet a legnagyobb győzelem. (Zsidók 7:25).

A pásztorok valószínűleg bárki másnál jobban tudatában vannak annak, hogy a Sátán örömét leli a hívők elcsüggesztésében. Mivel a szellemileg levert hívők nem vonzzák a világi embereket az Úrhoz, a Sátán azt akarja elérni, hogy a keresztények boldogtalanok legyenek. Amikor a gyülekezet üzenetet hall arra vonatkozólag, hogy a feltámadt Krisztus imádkozik a hívőkért, képes felülemelkedni a csüggedésen. Azzal, ha a pásztorok a feltámadt Krisztus közbenjárásáról prédikálnak, és bátorítják a gyülekezetet, pusztító csapást mérhetnek a Sátán szellemi pangáshoz vezető stratégiájára.

Bizonyíték a hívő feltámadására

Eberek generációit tölti el bizonytalansággal a fizikai halál misztériuma. Gyakran rettegéssel tekintenek rá. Krisztus feltámadásának hirdetése ugyanakkor arra emlékezteti az embereket, hogy a hívő feltámadása garantált. Thesszalonika zaklatott szentjeinek azt írta Pál, hogy „ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által” (1Thessz. 4:14). A korinthusiaknak azt is mondta Pál, hogy, „aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt” (2Korinthus 4:14).

Azok a lelkipásztorok, akik egy elhunyt hozzátartozói mellett állnak, gyakran szembesülnek azzal, hogy nem nagyon találunk olyan szavakat, melyek a gyászt tompíthatnák, hacsak nem emlékeztetik a búsuló hívőket arra az újbóli találkozásra, mely a hívőkre vár. Akár személyes társalgásban, gyászszertartásokon, vagy bármely más szolgálati lehetőségben; semmi sem hatékonyabb a gyászoló szentek megvigasztalására, mint a feltámadás igazsága. Áthatol a legmélyebb gyászon is és megszentelt vigaszt hoz.

Bizonyíték arra, hogy Ő teljesen alkalmassá tesz

A mindennapos tevékenységek közepette a hívők gyakorta panaszkodnak arra, hogy nem érzik magukat alkalmasnak arra a rengeteg felelősségre, melyet hordoznak. Időnként az embereket nyomasztják körülményeik. Még a szolgálók is összeroskadnak a csüggedés és kétségbeesés pillanataiban. Bizonyos értelemben az embernek hinnie kell saját képességeiben, de viharos időkben szükségünk van üzenetekre, melyek emlékeztetnek arra, hogy mindenre van erőnk a Krisztusban, aki megerősít (Filippi 4:13).

Az ember boldogul az energia különböző formáinak erejének részleges felmérésével, de ki volt képes valaha is megmérni azt az erőt, mellyel Isten feltámasztotta áldozati Bárányát a halálból? Ez az erő olyan hatalmas! Pálnak imádkoznia kellett azért, hogy az efézusi hívők felismerjék „milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból” (Efézus 1:19–22). Pál még azért is imádkozott, hogy ő maga is megismerhesse Krisztus feltámadásának erejét (Filippi 3:10).

A feltámadás ereje emberi szükségülethez kapcsolódik, mely azon apostolok bátorságának és kitartásának köszönhető, akik korábban rettegve menekültek a tanúság elől, valamint köszönhető még a lélek belsejébe ható prédikációknak, tanításnak és az erő többfajta megnyilvánulásának. A feltámadásról szóló prédikáció ugyanakkor figyelmezteti a 21. századi hívőt arra is, hogy a feltámadás ereje minden, látszólag lehetetlen helyzetben is rendelkezésre áll. Krisztus állítását támasztja alá: „Minden lehetséges annak, aki hisz” (Márk 9:23).

A lelkeszek állandóan tudatában vannak annak, mik azok a tantételek, amelyeket hangsúlyozni kell. Gyakran vágyakoznak több olyan lehetőségre, amelyeken keresztül kifejezhetik a szívükben lángoló igazságokat. Ha Krisztust magasztalnunk kell, ha az embereket bátorítani kell a nagyszerű üdvösségen keresztül, ha az egyháznak sikerrel és biztonsággal kell vennie a jelenkor kihívásait, időt kell szakítani a feltámadás igazságának hirdetésére is. Most Húsvétkor jót tenne minden pástornak, ha csatlakozna az üres sír idei első látogatóihoz, és hallaná, ahogyan az angyalok ezt mondják: „Ti ne féljete! ... feltámadt, amint megmondta ... És menjete el gyorsan, mondjátok” (Máté 28:5–7).

J.C. Ryle

Egy 19. századi evangélikus

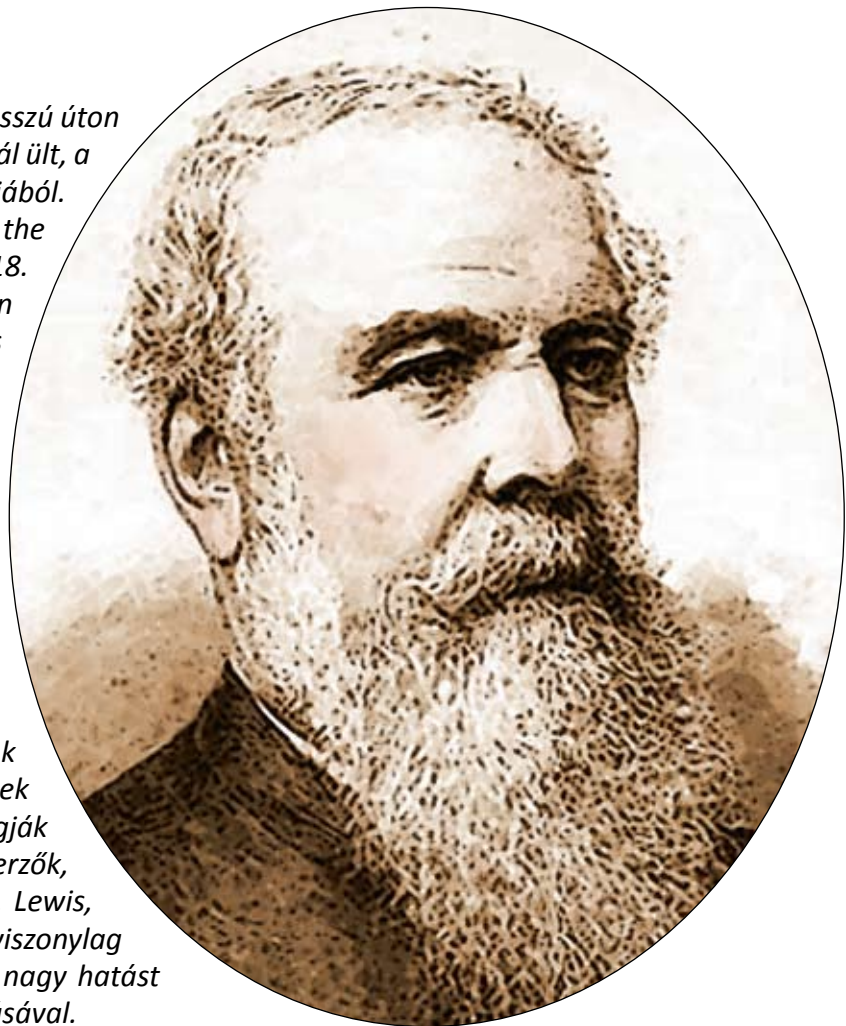
Írta William P. Farley

Egy barátom és felesége éppen egy hosszú úton voltak, és miközben a feleség a volánnál ült, a férfi elővett egy könyvet az aktatáskájából. A könyv címe *Christian Leaders of the Eighteenth Century*, azaz magyarul „A 18. század keresztény vezetői” volt. Nagyon mélyen megérintette az a rövid, velős mondatokkal teli, lenyűgöző logikájú és mindent átható szemlélet, amely feltárta azt a szellemi erőt, amely Wesleyben, Whitefieldben és Romaine-ben munkálkodott. A könyv írója egy 19. századi szent volt, akit John Charles Ryle-nak hívtak.

Az idő valahogy mindig kirostálja a lényeges dolgok közül a felszíneseket, illetve az állandót az átmeneti dolgok közül. A 2006-ban megjelent könyvek nagy részét tíz éven belül már nem fogják nyomtatni. Ezzel szemben, voltak szerzők, akik – mint pl. Arthur W. Pink és C.S. Lewis, akik saját generációik számára viszonylag ismeretlenek voltak – de kifejezetten nagy hatást gyakoroltak az emberekre az idő múlásával.

Ryle egy 19. századi anglikán pásztor volt. 1816-ban született, és 1900-ban bekövetkezett halálakor szinte teljesen ismeretlen volt a brit Anglikán Egyházon kívül. Halála óta viszont könyveinek népszerűsége lassan növekedni kezdett. 2002-es megemlékezésében Ryle-ről, J.I. Packer megjegyezte, hogy „Ryle könyvei több, mint 12 millió példányban keltek el, legalább egy tucat nyelvre fordították már, és ezek a számok egyre csak nőnek.”¹ Sok pásztor valószínűleg olvasta már Ryle legnépszerűbb munkáit – a *Holiness* („Szentség”), *Five English Reformers* („Öt angol reformer”), vagy a *Great Leaders of the Eighteenth Century* („A 18. század nagy vezetői”) című műveket. Ahogyan életrajzírója is fogalmazott: „száz évvel később már láthatjuk, hogy kevés olyan nagy hatással bíró evangélikus élt a Viktoriánus időszakban, mint Ryle püspök.”²

Ryle kortársa volt Charles H. Spurgeon-nek, Dwight L. Moody-nak, George Mueller-nek, és Hudson Taylor-nak. 15 éves volt, mikor Charles Darwin befejezte a Cambridge-i egyetemet. Dickens korszakában élt, az Amerikai Polgárháború idején, és egy olyan Brit Birodalom korában, amely fölött sosem ment le a nap.

De ki volt Ryle, és mit tanulhat egy pásztor az ő élete alapján?

Gyerekkor és megtérés

Ryle 1816-ban született Macclesfield-ben, Angliában, egy rendkívül gazdag és társadalmilag elit család sarjaként. Nagypapja egész vagyont keresett, amelyet utána Ryle édesapja örökölt. John Charles volt a legidősebb fiú, és úgy nőtt fel, hogy semmiféle kényelmet nem kellett nélkülöznie. Egy tehetős angol család legidősebb fiától általában azt lehetett várni, hogy a Parlamentben próbál karriert építeni, és Ryle ambíciói sem voltak mások.

Ryle az Eton magániskolába járt, ahonnan 1834-ben az oxfordi egyetemre jelentkezett. Kiváló tanuló volt, ösztöndíjakat nyert, és nagyon jó versenytársnak bizonyult az egyetemi tanulmányok terén. Magas, széles vállú, jóképű férfivá érett, és evezésben valamint a krikett játékban is élen járt. Férfiasságáról később mások azt írták, „Férfias személyisége kétnemzedéknyi evangélikust meghatározott, és kitörölhetetlen nyomot hagyott még a harmadikban is”³

21 éves korában egy elhúzódó tüdőfertőzést kapott. Ahogy ágyhoz volt kötve, elkezdte olvasni a Bibliát, amit elmondása szerint akkor már 14 éve nem vett kézbe.

Amikor már lábadozott, egy vasárnap belépett egy oxfordi gyülekezet templomának ajtaján, amikor pont az Efézus 2:8-at olvasták fel: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.”. Nagyon megítélte ez a mondat, megtért, és ahogyan életrajzírója is fogalmazott, „ettől a pillanattól kezdve egészen életének utolsó lejegyzett szótagjáig Johnnak soha kétsége sem volt afelől, hogy az Isten Igéje élő és ható és élesebb minden kétélű kardnál.”⁴

Korai karrier

A diplomát szerzett Ryle még a szüleivel élt, és készült parlamenti karrierjére. Egy reggel viszont arra a váratlan hírré ébredt, hogy édesapja tönkrement. 1841 júniusában az a bank, ahol az édesapja a pénzét tartotta, csődbe jutott, képtelen volt az adósságait kifizetni, így az adóhivatal felszámoltatta. Egy éjszaka alatt a Ryle család elveszítette hatalmas birtokát és a velejáró vagyont. Ez az esemény egy életre megsebezte Ryle életét. Később így írt erről: „Egy nyári reggel úgy ébredtünk, mint máskor: hogy az egész világ a lábaink előtt van, és még aznap éjszaka teljesen tönkrementen feküdtünk le. A közvetlen következmények keserűek és nagyon fájdalmasak voltak, valamint a lehető legmegalázóbbak is.”⁵

A fényűzés közepette felnőtt Ryle sosem gondolta, hogy valaha pénzt kell majd keresnie, mint egy átlagos közembernek. Először életében Ryle-nak szüksége volt egy állásra. Oxfordi tanulmányai és megtérése a pásztori szolgálat felé terelték. 25 évesen az Anglikán Egyház lelkésze lett: Isten a rosszat fel tudja használni, és jóra fordítja.

Rylet püspöke Exbury-be küldte. Aztán 27 évesen át kellett mennie a winchesteri plébániára szolgálni. Néhány hónappal később Helminghambe küldték, ahol 40-es éveinek közepéig szolgált. Ez az utóbbi hely egy kicsi, csendes plébánia volt. Helminghamben volt ideje Ryle-nak arra, hogy olvasson. Gondviselészerűen felfedezte az előző évszázadok nagy keresztény vezetőinek írásait, amelyek nagyban befolyásolták későbbi prédikációit és írásait.

Kedvencei a 18. századi emberek voltak, mint Wesley és Rowland, a 17. századból puritán vezetők, mint Charnock és John Bunyan, valamint a 16. századból a reformerek – Knox, Cranmer, Kálvin, és Luther. „Az evangélikus prédikációk,” jegyzi meg egy író, „melyek a Reformáció és a Puritanizmus szentjeinek személyes tanulmányozására alapultak, szolgálatának középpontja voltak.”⁶

Házasság és család

Ryle pénzügyi problémái mellett el kellett szenvednie első két feleségének rossz egészségét is. 29 évesen elvette Matilda Plumtre-t, aki néhány évre rá elhunyt, és egy kicsi lánygyermeket hagyott hátra Ryle-nak. Aztán a halál elragadta Ryle édesanyját, bátyját és húgát is. Úgy érezte magát mind Jób, akit Isten próbált meg.

33 évesen egy régi hölgy barátját vette el, Jessie Walkert, és ezzel vidéki házát újra betöltötte az öröm és boldogság. Hat hónap házasság után Jessie-ben egy krónikus betegség alakult ki, amelyből sosem gyógyult ki. Tíz éven át viselte gondját férje, aki közben próbálta vezetni egyre nagyobb családjukat is (Jessie négy gyermeknek adott életet). Mindezen stressz mellé ott voltak még Ryle pásztori feladatai is.

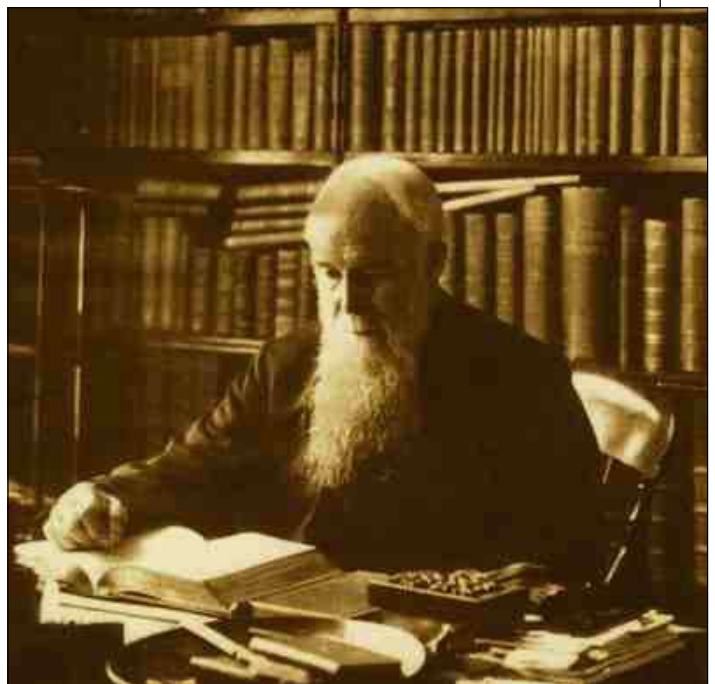
Ezek alatt az évek alatt Ryle szónoki meghívásokat kapott. Jessie iránt érzett szeretetből pedig sokszor 30 mérföldeket (kb. 48 km – a ford.) utazott nyitott lovas kocsin a tél kellős közepén, mintsem töltött volna egy éjszakát is nélküle. Ryle 43 éves volt, mikor Jessie meghalt, és így másodszor is megözvegyült. Ott maradt immár öt gyermekkel, akikről gondoskodnia kellett.

45 évesen átírányították a Stradbroke-i plébániára. Itt találkozott Henrietta Clowes-szal, és harmadjára is megnősült. Előző feleségeivel ellentétben Henrietta jó egészségnek örvendett, és ez a házasság már hosszúnak és gyümölcsözőnek bizonyult. Henrietta jó zenész volt, gyakorlatias és egy igazán mély hitű keresztény.

Írásai

Problémái ellenére, Ryle hírneve mind prédikátorként, mind íróként egyre nőtt. Írói szolgálatát traktátusokkal kezdte, majd könyveket és kommentárokat írt. Első pamfletje egy olyan tragikus balesetre való reakció volt, amelyben 100 falusi ember vesztette életét, amikor egy helyi függőhíd összedőlt. Isten megáldotta őt tiszta, egyszerű és logikus íráskészséggel. Sokan próbálták utánozni a stílusát, de senkinek nem sikerült elsajátítania.

„Halála előtt”, jegyzi meg Otis Fuller, „Ryle püspök 300 üzenetet akart megírni pamflet formájában. A nyomtatás később meghaladta a 12 milliós példányszámot, és egy tucat nyelven olvasták.”⁷ Mivel nagy volt benne a kötelességtudat apja hitelezői felé, az ezekből befolyó pénzt arra fordította, hogy kifizesse apja minden adósságát.

Ryle írásainak legerősebb pontja az egyháztörténet volt. Szenvedélyesen tudott írni róla, mintha csak szemtanúja lett volna a régi eseményeknek. Egy nagy tisztelője azt mondta, Ryle úgy írta meg az általa vázolt emberek történetét, mint egy „lelkes rajongó.”⁸ Ez különösen igaz volt akkor, mikor mártírok vagy nagy ébredések vezetőiről írt.⁹

Liverpool püspöke

1880-ban, mikor 64 éves volt, az akkori miniszterelnök váratlanul kinevezte őt Liverpool püspökévé. A kinevezés sokakat meglepett. Ryle túl volt már fénykorán és a kormány nagyon kevés evangélikust nevezett ki ilyen pozíciókba. Ryle eztán szorgalmasan dolgozott Liverpoolban 20 éven át, és nagyon sokat tett az evangéliumért. Püspökségét G.C.B. Davies így jellemezte: „Személyeskapcsolataiban egytekintélyparancsoló jelenlét, és félelem nélküli elhivatottság ötvöződött egy kedves, megértő beállítottsággal.”¹⁰ Ryle 1900-ban bekövetkezett halála után utódja úgy beszélt róla, mint „a sziklaszilárd emberről, akinek gyermeki szíve volt.” Ezek a szavak méltán összegzik Ryle jellemét és szolgálatát egyaránt.

Leckék Ryle-től

Egy mai pásztor jó pár dolgot tanulhat Ryle-től. Először is, Ryle élete felhívja arra a figyelmet, hogy a pásztorok ellássák családi teendőiket. Habár igazán közeli és bensőséges kapcsolata volt három fiával, végül mind elhagyta apjának hitét. Idős korában ez a tény nagyon nagy szomorúság forrásává vált számára.

Másodszor, Ryle élete felhívja a keresztyének figyelmét arra, hogy van, amikor szükségszerű az árral szemben úszni. Ryle olyan korszakban volt szenvedélyes evangélikus, mikor ez a fajta teológia egyáltalán nem volt népszerű az Anglikán Egyházon belül. Egész életén át harcolnia kellett John Henry Newman traktáriánus mozgalma, illetve az egyre inkább beszivárgó liberális német teológia ellen. Mindezt a Szentírás elsődleges alapelveihez való rendületlen hűséggel tette. Ezek az alapelvek pedig, a csakis hit által való megigazulás, az, hogy Krisztus átvállalta helyettünk az engesztelés áldozatát, a Szentháromság tanítása és a prédikáció fontossága.

Harmadszor, Ryle krisztusi hozzáállást tanúsított ellenfeleivel szemben (sok ilyen ember volt). Az igen szilárd teológiai meggyőződéseit szeretettel és tisztelettel tállalta ellenfelei számára. Volt egy mottója is, melyet egy régi puritán mondásból vett át: „a lényeges dolgokban egységet, a nem lényeges dolgokban szabadságot, és mindenekben szeretetet.” Ryle azon volt, hogy ezeket az alapelveket saját életével is példázza. Néhányan a legádázabb ellenségei közül is elmentek a temetésére, és a köztük lévő óriási különbségek ellenére is arról a szeretetről szólaltak fel, melyet Ryle irányából kaptak még élete során.

Negyedszer, Ryle nem tartotta jelentéktelennek az egyháztörténetet. Valójában, teljesen beleásta magát, és tanult mindabból a munkából, amit Isten végzett el az előző nemzedékek során. Ennek az eredménye az életében egy gazdag, sugárzó hit, tanításbeli pontosság, az ellenfelek tolerálása lett, valamint az, hogy kialakult benne egy nagy vágy, hogy ő is megtapasztalhasa azt a szellemi erőt, amit a múlt generációi élhettek át. Ryle megismerte azt a szent elégedetlenséget is, amelyet sokan megéreztek már a történelem során azok közül, akik Isten munkáját tanulmányozzák.

Ötödször, a pásztorok megtanulhatják Ryle-től, hogyan kell idősen szolgálni. A nyugdíj nem szerepelt Ryle napirendi pontjai közt. Aktívan szolgált Istent egészen

élete legvégéig, és azért imádkozott, hogy „az iga cipelése közben haljon meg”. Isten meghallgatta imáit. A legjobb, leggyümölcsözőbb szolgálati éveit pedig 64 éves kora után jöttek el.

Hatodszor, Ryle élete jól bemutatja annak a fontosságát, hogyan kell megállnunk a próbák közt. Kibírta családjának anyagi összeomlását, három felesége halálát és teológiai ellenfelei állandó kritikáit. Mindezek ellenére, Isten nevelésének, formálásának alávetette magát és a próbák közepette növekedett „az igazság békességes gyümölcsében.” Ryle-ban a régi puritán mondás testesült meg: „Az, aki elszenved valamit, az győz.”

William P. Farley a Grace Christian Fellowship pásztorja Spokane-ben, Washington államban. A *For His Glory* („Az Ő dicsőségére”), Pinnacle Press, és az *Outrageous Mercy* („A mértéktelen kegyelem”), Baker című könyvek szerzője. Elérhető a következő számon: 509-448-3979.

Jegyzetek:

1. J.I. Packer, *Faithfulness and Holiness: The Witness of J.C. Ryle: An Appreciation* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2002), 23.
2. Eric Russell, *That Man of Granite With the Heart of a Child: A New Biography of J.C. Ryle* (Fearn Great Britain: Christian Focus, 2001), 202.
3. David Fuller, szerk., *Valiant for the Truth: A Treasury of Evangelical Writings* (New York: McGraw-Hill, 1961), 360.
4. *Ibid.*, 360.
5. idézve Packer, *Faithfulness and Holiness* („Hűség és Szentség”) című könyvében, 23. o.
6. Donald M. Lewis, szerk., *Dictionary of Evangelical Biography 1730–1860* („Evangélikusok életrajzainak szótára”), vol. 2, (Peabody, Mass.: Hendrickson, 2004), 967.
7. Fuller, *Valiant for the Truth* („Az igazság vitéze”), 360.
8. John Charles Ryle, *Christian Leaders of the Eighteenth Century* (Edinburgh, Scotland: Banner of Truth, 1978), iv.
9. stílusának tanulmányozása céljából nézzenek bele Ryle *Christian Leaders of the Eighteenth Century* és *Five English Reformers* című könyveibe.
10. J.D. Douglas és Earle E. Cairns, szerk., *The New International Dictionary of the Christian Church* („A keresztyén egyház új nemzetközi szótára”) (Grand Rapids: Zondervan, 1974), 868.

Istent dicsőítjük, mert Ő hűséges

Írta: Tom McDonald

Múlt vasárnap felálltam helyemről, hogy vezessem a „Nagy a te hűséged” című régi egyházi himnuszot – pont úgy, ahogy ezt már több tucatszor megtettem az életben. Az élmény sosem avul el, mert a himnusszal egy kortalan üzenet jár együtt. Szeretem nézni, ahogyan a gyülekezet a szöveggel együtt él. Mindig azt látom, hogy az idősödő szent és a főiskolai hallgató is ugyanazzal a tiszteletteljes áhítattal énekel. Világosan látszik, hogy Isten üzenete az Ő hűségéről ugyanúgy vonatkozik fiatalra és idősrre. Áthalad az idő és hely korlátain, a pénzügyi helyzeten és az etnikai hovatartozáson is. Biztosak lehetünk abban, hogy számíthatunk arra, hogy az Úr hűségesen megcselekszi mindazt, amit az Ő Igéjében mond.

Teológiai értelemben, a hűség egyike az Atya megcáfolhatatlan jellemvonásainak. Az Ige úgy fogalmaz, hogy akár ezer generáción át is hűséges tud maradni. Egy ilyen, felgyorsult változásokkal teli korban, nagyon megnyugtató, hogy egy sohasem változó Úrnak szolgálhatunk: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsidók 13:8)

Akiket hitben atyáinknak nevezhetünk, mind megtapasztalták Isten hűségét. Mózes, mikor a 2Mózes 14-ben leírt krízishelyzettel szembesült, úgy érezte, nyomás helyezkedik rá. Mögötte az ellenség hordái, előtte pedig a mély víz. De Isten hűséges volt. E nagy csodán keresztül abba is betekintést nyerünk, hogy Istenre mindig számíthatunk krízis helyzet idején, ha hajlandóak vagyunk engedelmessé válni.

Az 1Mózes 39-ben egy pikáns történetet olvashatunk a megtévesztésről és a hamis vádaskodásról. Isten megmutatta hűségét Józsefnek akkor, amikor nem volt egyértelmű menekülési stratégia a helyzetből. El tudod képzelni, milyen lehet az, amikor valótlanul megvádolnak, és megaláznak?

Max Lucado azt írja, „Ahhoz hogy Isten hatalmát megtapasztalhassák, a vezetőknek gyakran nehézségeken kell átmenniük. Ha elviselték, utána kimásznak belőle, és hozzáteszik az ő részüket. József győzedelmeskedett a megpróbáltatáson, és megtapasztalta Isten hűségét.”

Az Isten hűségéről való leckék – a tenger és a börtönfalak határait tekintve – nem csak az Ószövetségben jelennek meg. A Márk 4-ben Urunk egy sűrű napjáról olvashatunk. Később, Jézus és tanítványai a Galileai tavon keltek át hajóval. Egy hirtelen vihar támadt, és a tanítványok nagyon félni kezdtek. Mindez idő alatt a Mester mélyen aludt. Aztán, mikor a tanítványok felébresztették, beszélni kezdett a viharhoz, és az lecsendesedett. Az ezután következő kérdése a tanítványok felé a lényegre tapint: „Miért nincs hitetek?” Nyilvánvaló, hogy Jézus hitt az Atya ígéreteiben. Abban a megingathatatlan hitben nyugodott élete, hogy Isten mindig hűséges marad.

Ne legyünk túl szigorúak a tanítványokkal; a hirtelen jött viharban normális dolog, ha elkap a félelem. Mégis, hogyan gyakorolhatjuk a hitet a félelem helyett? Kétféle módon tehetjük. Jézus előre fel volt készülve arra, hogy bármilyen krízis helyzet érheti. Az Istennel való közössége folyamatos volt és szinte vibráló, és emellett ismerte Isten Igéjét és bensőséges kapcsolata volt Vele. A Szentírás kijelenti, „A teljes szeretet kiűzi a félelmet.” (1János 4:18), és hogy „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.” (Róma 10:17) Röviden fogalmazva: maradj meg a Vele való kapcsolatban, maradj meg az Igében. Ez az, amit Pál Apostol is tett.

Az Apostolok cselekedetei 16. részében, Pál és Silás a börtönben ültek, és késő éjszakába menően énekelve dicsőítették Istent. Az Úr úgy válaszolt dicsőreteikre, hogy csodásan megrázta a börtön falait, és az ajtók megnyíltak. Mivel a börtönőr félt attól, hogy a

rabok megszöknek, megpróbált öngyilkosságot elkövetni. Pál viszont közbeavatkozott, és nem csak fizikailag mentette meg az ember életét, de az Úrhoz is odavezette. Isten hűsége aznap nem csak gondoskodásban nyilvánult meg, hanem üdvösségben is. Sem tenger, sem a börtön magánya nem akadályozhatja meg Isten Ígéreteit abban, hogy a hívő életében közbelépjenek. Szolgálatod alatt megtapasztaltad már a hirtelen jött vihar vagy a börtönszerű bezártság traumáját? Az élet kiszámíthatatlan. Szerencsétlen helyzetek mindannyiunkat érnek. Mégis, minden akadályt leküzdhetünk, ha a Szentírás ígéreteit működtetni kezdjük. Az Úr megtartja velünk a szövetséget. Nem kell félnünk.

Egy barátom valaha mindig azt mondta, „Semmi sem számít, csak az, ahogyan reagálunk rá.” Két évtizednyi szolgálat után tanúsíthatom, hogy semmilyen próbatétel nincs olyan erős, mint az Úr ígéretei közül akár egy. A Bibliában pedig több száz ígéret van. A győzedelmes hívők állandóan figyelnek, és nyitott szemmel járnak, hogy megragadhassanak egy-egy, a helyzetre illő ígéretet – mint menedéket a vihar idején.

Isten hűsége nem csak tiszteletre ad okot. Ez olyasmi, amit példaként kell követnünk. Mint vezetőknél, a hűséget egész magatartásunkkal demonstrálnunk kell.

A színes egyéniségű evangélista, Aimee Semple McPherson éppen Denverben volt egy evangelizációs turné egy állomásán. Megközelítőleg 10.000 ember gyűlt össze, hogy hallja a hölgy prédikációját. Beszéde után a betegekért imádkozott, miközben az első sorban ülő újságírók cinikus pillantásokat vetettek rá. A gyógyításra felsorakozottak közt volt egy lány ikerpár. Öt évesek voltak és vakok. Aimee letérdelt, és imádkozni kezdett az egyikért, aki azonnal meggyógyult és visszakapta látását. Ekkorra már egyre nőtt a nyomás. Aimee ismét letérdelt, és imádkozott, bízva az Úrban. Isten ereje pedig azonnal kinyilvánult, és az ikerpár másik tagja is meggyógyult. A tömeg spontán módon felállt és elkezdte énekelni az „All Hail the Power of Jesus Name” (azaz „Minden dicsérje a Jézus nevében rejlő erőt”) című dicséretet, miközben minden újságíró a könnyeit törölgette. Isten hűséges volt Igéjéhez és az evangélista elszánt hitéhez, mert a hölgy hűséges szolgának bizonyult.

A bölcs pásztori vezetés a hűséget alapvető értéknek neveli bele a gyülekezet önkénteseinek gondolkodásába. A feleségem nagyapja, Walter Motter, 36 évig a zenei szolgálatot vezette a „First Assembly of God” egyházban Cleveland-ben, Ohio államban. Egyszer egy szombat éjjel hatalmas mennyiségű hó esett. Kétféle hó fedte be a várost. Vasárnap annyira rossz volt az idő, hogy csupán nyolc gyülekezeti tag volt a templomban, míg a karzaton 42 kórista foglalt helyet. A hűséges szolgálók ott voltak és énekeltek a zord időjárás ellenére is.

A hűséges beállítottság – az, ami elsődlegesnek veszi az idővel való gazdálkodást és az élethez való hozzáállást az Isten szolgálatában – azzal kezdődik, hogy tudatosan fókuszálunk saját életcélunkra. Ha tényleg hisszük azt, hogy Krisztusért végzett szolgálatunk örök jutalmat terem, nem csak hűséges szolgálókká leszünk, hanem szívvel fogjuk fogadni a Lélek gyümölcseit az életünkben, mint zenész pásztorok.

Mindent összevetve, mi leszünk hűségesek, mert Ő hűséges.

Tom McDonald a „Church On The Way” gyülekezet, korábban a zenei szolgálati vezetője volt Van Nuys-ben, Kalifornia államban, valamint az Egyházi Dicsőítés megbízottja az „Assemblies of God” Egyházban.